YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
(laajennettu viides jaosto)

12 päivänä kesäkuuta 2007 *

Yhdistetyissä asioissa T-57/04 ja T-71/04,

Budějovický Budvar, národní podnik, kotipaikka České Budějovice (Tšekin tasavalta), edustajanaan asianajaja F. Fajgenbaum,

kantajana asiassa T-57/04,

Anheuser-Busch, Inc., kotipaikka Saint Louis, Missouri (Yhdysvallat), edustajinaan aluksi asianajajat V. von Bomhard, A. Renck, A. Pohlmann, D. Ohlgart ja B. Goebel, sittemmin asianajajat von Bomhard, Renck, Ohlgart ja Goebel,

kantajana asiassa T-71/04,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehinään A. Folliard-Monguiral ja I. de Medrano Caballero,

vastaajana,

joissa muina asianosaisina SMHV:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä oli ja väliintulijoina ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on

Anheuser-Busch, Inc. (asiassa T-57/04) ja

Budějovický Budvar, národní podnik (asiassa T-71/04),

ja joissa on kyse SMHV:n toisen valituslautakunnan 3.12.2003 tekemän päätöksen (asiat R 1024/2001-2 ja R 1000/2001-2), joka liittyy Budějovický Budvar, národní podnikin ja Anheuser-Busch, Inc:n väliseen väitemenettelyyn, kumoamisesta,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Vilaras sekä tuomarit M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby ja K. Jürimäe,

kirjaaja: hallintovirkamies I. Natsinas,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 10.2.2004 (asia T-57/04) ja 20.2.2004 (asia T-71/04) jätetyt kannekirjelmät,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston puheenjohtajan 23.9.2004 antaman määräyksen, jolla esillä olevat asiat yhdistettiin kirjallista ja suullista käsittelyä ja tuomion antamista varten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 50 artiklan mukaisesti,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 27.9.2004 toimitetut SMHV:n vastineet,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 28.9.2004 (asia T-71/04) ja 29.9.2004 (asia T-57/04) toimitetut väliintulijoiden vastineet,

ottaen huomioon sen, että esillä olevat asiat on siirretty ensimmäisen oikeusasteen laajennetun viidennen jaoston käsiteltäväksi, ja 13.10.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon suullisen käsittelyn uudelleen aloittamisen 14.5.2007 ja osapuolten huomautukset Anheuser-Buschin 8.5.2007 tekemästä hakemuksesta, joka koskee lausunnon antamisen raukeamista asiassa T-71/04,

ottaen huomioon suullisen käsittelyn päättymisen 24.5.2007,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

I *Kansainvälinen oikeus*

1 Alkuperänimitysten suojaamisesta ja niiden kansainvälisestä rekisteröinnistä 31.10.1958 tehdyn Lissabonin sopimuksen (jäljempänä Lissabonin sopimus), jota on tarkistettu Tukholmassa 14.7.1967 ja muutettu 28.9.1979, 1–5 artiklassa määrätään seuraavaa: *

"Ensimmäinen artikla

1) Maat, joihin tätä sopimusta sovelletaan, muodostavat erityisliiton teollisoikeuden suojelemisliiton puitteissa.

* – Käännetty yhteisöjen tuomioistuimessa.

2) Ne sitoutuvat suojaamaan alueillaan tämän sopimuksen mukaisesti muiden erityisliiton maiden tavaroiden alkuperänimityksiä, jotka tunnustetaan ja joita suojataan alkuperänimityksinä alkuperämaassa ja jotka on rekisteröity Maailman henkisen omaisuuden järjestön perustavassa yleissopimuksessa – – tarkoitetussa kansainvälisessä henkisen omaisuuden toimistossa – –

2 artikla

1) Alkuperänimityksellä tarkoitetaan tässä sopimuksessa maan, seudun tai paikkakunnan maantieteellistä nimitystä, joka osoittaa tavaran olevan peräisin kyseisestä maasta tai kyseiseltä seudulta taikka paikkakunnalta, ja tavaran laatu tai ominaisuudet ovat olennaisesti tai yksinomaisesti maantieteellisen ympäristön, joka käsittää sen luonnon ja inhimilliset tekijät, ansiota.

2) Alkuperämaa on maa, jonka nimi muodostaa alkuperänimityksen, joka antaa tavaralle sen tunnettuuden, tai jossa sijaitsee seutu tai paikkakunta, jonka nimi muodostaa alkuperänimityksen, jonka johdosta tavara on yleisesti tunnettu.

3 artikla

On varmistettava suoja kaikelta väärinkäytöltä tai jäljittelyltä, vaikka tuotteen oikea alkuperä on merkitty tai vaikka suojattu nimitys on käännetty tai siihen on liitetty ilmaisu kuten 'laatu', 'tyyppi', 'tuotettu kuten', 'jäljitelmä' tai muu samankaltainen ilmaisu.

4 artikla

Tämän sopimuksen määräyksillä ei mitenkään kumota kussakin erityisliiton maassa muiden kansainvälisten sopimusten, kuten teollisoikeuden suojelemisesta 20.3.1883

tehdyn Pariisin liittosopimuksen ja sen myöhempien tarkistusten ja Madridissa 14.4.1891 tehdyn väärien tai harhaanjohtavien alkuperämerkintöjen vastustamista koskevan sopimuksen ja sen myöhempien tarkistusten tai kansallisen lainsäädännön tai oikeuskäytännön nojalla jo voimassa olevaa alkuperänimitysten suojaa.

5 artikla

1) Alkuperänimitysten rekisteröinti suoritetaan kansainvälisessä toimistossa erityisliiton maan hallintoviranomaisten hakemuksesta sellaisten luonnollisten henkilöiden tai julkisoikeudellisten tai yksityisoikeudellisten oikeushenkilöiden nimissä, joilla on oikeus käyttää näitä nimityksiä kansallisen lainsäädäntönsä mukaan.

2) Kansainvälinen toimisto antaa rekisteröinnit viipymättä tiedoksi erityisliiton eri maille ja julkistaa ne säännöllisesti ilmestyvässä kokoelmassa.

3) Maiden hallintoviranomaiset voivat ilmoittaa, että ne eivät voi varmistaa niille tiedoksiannetun alkuperänimityksen suojaa, mutta ainoastaan siltä osin kuin niiden ilmoitus perusteluineen annetaan tiedoksi kansainväliselle toimistolle vuoden määräajassa rekisteröintiä koskevan tiedoksiannon vastaanottamisesta, eikä tällä ilmoituksella voida heikentää kyseisessä maassa muita nimityksen suojelumuotoja, joihin sen haltija voi vedota edellä olevan 4 artiklan mukaisesti.

_ _"

2 Lissabonin sopimuksen sovellutussääntöjen, sellaisena kuin ne ovat tulleet voimaan 1.4.2002, 9 ja 16 säännössä määrätään seuraavaa: *

"9 sääntö

Hylkäysilmoitus

1) Sopimusvaltion, joka antaa hylkäysilmoituksen, toimivaltaisten hallintoviranomaisten on annettava kaikki hylkäysilmoitukset tiedoksi kansainväliselle toimistolle, ja näiden hallintoviranomaisten on allekirjoitettava ilmoitus.

– –

16 sääntö

Julistaminen pätemättömäksi

1) Jos kansainvälisen rekisteröinnin vaikutukset julistetaan pätemättömiksi sopimusvaltiossa ja pätemättömäksi julistamiseen ei voida enää hakea muutosta, tämän sopimusvaltion toimivaltaisen hallintoviranomaisen on annettava mainittu pätemättömäksi julistaminen tiedoksi kansainväliselle toimistolle. – –"

II *Yhteisön oikeus*

3 Yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna ja kuin sitä sovellettiin tosiseikkojen tapahtuma-aikaan, säädetään seuraavaa:

* – Tässä ja jäljempänä esitetyt lainaukset sovellussäännöistä on suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa, koska EYVL:ssä ei ole julkaistu suomenkielistä tekstiä.

"8 artikla

Suhteelliset hylkäysperusteet

1. Aikaisemman tavaramerkin haltijan vastustuksesta tavaramerkkiä ei rekisteröidä:

a) jos se on sama kuin aikaisempi tavaramerkki ja jos tavarat tai palvelut, joita varten tavaramerkkiä haetaan tai tavaramerkki on rekisteröity, ovat samoja kuin tavarat tai palvelut, joille aikaisempi tavaramerkki on suojattu,

b) jos sen vuoksi, että se on sama tai samankaltainen kuin aikaisempi, samoja tai samankaltaisia tavaroita tai palveluja varten oleva tavaramerkki, [sen alueen, jolla aikaisempi tavaramerkki on suojattu,] yleisön keskuudessa on sekaannusvaara, joka sisältää vaaran tavaramerkin ja aikaisemman tavaramerkin välisestä mielleyhtymästä.

2. Edellä 1 kohdassa 'aikaisemmalla tavaramerkillä' tarkoitetaan:

a) tavaramerkkejä, joiden rekisteröintihakemus on tehty ennen yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemuksen tekopäivää, ottaen tarvittaessa huomioon vaatimukset niiden etuoikeudesta, ja jotka kuuluvat seuraaviin ryhmiin:

– –

iii) tavaramerkit, joiden kansainvälinen rekisteröinti on voimassa jäsenvaltiossa;

– –

4. Rekisteröimättömän tavaramerkin tai muun liike-elämässä käytetyn merkin, jonka vaikutusalue on laajempi kuin paikallinen, haltijan vastustuksesta tavaramerkille haettua rekisteröintiä ei myönnetä, jos ja siltä osin kuin tähän merkkiin sovellettavan jäsenvaltion oikeuden mukaan:

a) oikeus merkkiin on saatu ennen päivää, jona yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemus on tehty tai jona yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemukselle on vaadittu etuoikeutta;

b) merkin haltijalla on oikeus kieltää myöhemmän tavaramerkin käyttäminen.

– –

43 artikla

Väitteen tutkiminen

– –

2. Väitteen tehneen aikaisemman yhteisön tavaramerkin haltijan on hakijan pyynnöstä toimitettava todisteet siitä, että yhteisön tavaramerkin julkaisemista edeltäneiden viiden vuoden aikana aikaisempaa yhteisön tavaramerkkiä on tosiasiallisesti käytetty yhteisössä niiden tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity ja joihin väite perustuu, tai että on olemassa perustellut syyt käyttämättä jättämiseen, jos tähän päivään mennessä aikaisempi tavaramerkki on ollut rekisteröitynä vähintään viisi vuotta. Jos näitä todisteita ei esitetä, väite hylätään. Jos aikaisempaa yhteisön tavaramerkkiä on käytetty ainoastaan joidenkin tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity, sitä pidetään väitteen tutkimisessa rekisteröitynä ainoastaan näiden tavaroiden tai palvelujen osalta.

3. Edellä 2 kohtaa sovelletaan 8 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuihin aikaisempiin kansallisiin tavaramerkkeihin siten, että käyttö jäsenvaltiossa, jossa aikaisempi kansallinen tavaramerkki on suojattu, vastaa käyttöä jäsenvaltiossa.

_ _"

4 Yhteisön tavaramerkistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna ja kuin sitä sovellettiin tosiseikkojen tapahtuma-aikaan, 22 säännössä säädetään seuraavaa:

"22 sääntö

Käytön todistaminen

1. Jos väitteentekijän on asetuksen (EY) N:o 40/94 43 artiklan 2 tai 3 kohdan mukaisesti todistettava tavaramerkin käyttö tai se, että on olemassa perustellut syyt käyttämättä jättämiseen, [SMHV] pyytää väitteentekijää toimittamaan vaaditut

todisteet [SMHV:n] asettaman määräajan kuluessa. Jos väitteentekijä ei toimita todisteita määräajan kuluessa, [SMHV] hylkää väitteen.

2. Käytön todistamiseksi tarvittavista tiedoista ja todisteista on ilmettävä väitteen perustana olevan tavaramerkin käytön paikka, aika, laajuus ja laji niiden tuotteiden osalta, joita varten se on rekisteröity ja joihin se perustuu sekä todisteet näiden tietojen tueksi 3 kohdan mukaisesti.

3. Todistusaineisto on periaatteessa rajoitettava väitettä tukeviin asiakirjoihin ja todistuskappaleisiin, kuten pakkauksiin, etiketteihin, hinnastoihin, luetteloihin, laskuihin, valokuviin ja lehtimainoksiin sekä asetuksen (EY) N:o 40/94 76 artiklan 1 kohdan f alakohdassa tarkoitettuihin kirjallisiin vakuutuksiin.

– –"

III *Kansallinen oikeus*

5 Ranskan maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman (code rural, jäljempänä maaseutuoikeutta sääntelevä lakikoonnelma), sellaisena kuin sitä sovellettiin tosiseikkojen tapahtuma-aikaan, L. 641-2 §:ssä säädetään seuraavaa:

"Jalostamattomille tai jalostetuille maatalous- tai elintarviketuotteille voidaan myöntää yksinoikeudella suojattu alkuperänimitys. Tuotteisiin ei sovelleta kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-2–L. 115-4 §:n ja L. 115-8–L. 115-15 §:n säännöksiä.

Jäljempänä säädetyin edellytyksin nämä tuotteet voivat saada suojatun alkuperänimityksen, jos ne vastaavat kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-1 §:n säännöksiä, niiden on asianmukaisesti osoitettu olevan yleisesti tunnettuja ja niihin sovelletaan lupamenettelyä.

Suojattua alkuperänimitystä ei voida koskaan pitää yleisnimenä eikä se voi olla vapaasti käytettävissä.

Maantieteellistä nimeä, joka muodostaa alkuperänimityksen, tai mitään muuta sitä koskevaa mainintaa ei voida käyttää mitään samankaltaista tavaraa varten, sanotun kuitenkaan estämättä 6.7.1990 voimassa olleiden säännösten soveltamista, eikä mitään muuta tavaraa tai palvelua varten, jos tämä käyttö voi merkitä alkuperänimityksen tunnettuuden väärinkäyttöä tai heikentämistä.

Korkealaatuisen viinin rajoitetut alkuperänimitykset, jotka mainitaan L. 641-24 §:ssä, ja alkuperänimitykset, jotka ovat voimassa 1.7.1990 merentakaisilla alueilla, säilyttävät asemansa."

6 Ranskan kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman (code de la consommation, jäljempänä kuluttajaoikeutta sääntelevä lakikoonnelma), sellaisena kuin sitä sovellettiin tosiseikkojen tapahtuma-aikaan, L. 115-5 §:ssä säädetään seuraavaa:

"Suojatun alkuperänimityksen myöntämismenettely määritetään maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:ssä, joka toistetaan jäljempänä – –"

7 Ranskan immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman (code de la propriété intellectuelle, jäljempänä immateriaalioikeuksia sääntelevä lakikoonnelma), sellaisena kuin sitä sovellettiin tosiseikkojen tapahtuma-aikaan, L. 711-3 ja L. 711-4 §:ssä säädetään seuraavaa:

"L. 711-3 §

Tavaramerkiksi tai tavaramerkin osaksi ei voida ottaa merkkiä,

a) jonka käyttö on kielletty teollisoikeuden suojelemisesta 20.3.1883 tehdyn Pariisin liittosopimuksen, sellaisena kuin se on tarkistettuna, 6 ter artiklassa tai maailman kauppajärjestön perustamissopimuksen liitteessä I C olevan 23 artiklan 2 kohdassa;

b) joka on yleisen järjestyksen tai hyvän tavan vastainen tai jonka käyttö on lailla kielletty;

c) joka on omiaan johtamaan yleisöä harhaan muun muassa tavaroiden tai palvelujen luonteen, laadun tai maantieteellisen alkuperän suhteen.

L. 711-4 §

Tavaramerkiksi ei voida ottaa merkkiä, jolla loukataan aikaisempia suojattuja oikeuksia ja muun muassa

a) aikaisempaa, rekisteröityä tai teollisoikeuden suojelemisesta tehdyn Pariisin liittosopimuksen 6 bis artiklassa tarkoitetulla tavalla yleisesti tunnettua tavaramerkkiä;

b) toiminimeä, jos yleisön keskuudessa on sekaannusvaara;

c) valtakunnallisesti tunnettua liikenimeä tai myymälän merkkiä, jos yleisön keskuudessa on sekaannusvaara;

d) suojattua alkuperänimitystä;

e) tekijänoikeuksia;

f) suojattuun malliin perustuvia oikeuksia;

g) kolmannen henkilökohtaisia oikeuksia, etenkin hänen oikeuttaan sukunimeensä, salanimeensä tai kuvaansa;

h) alueellisen yhdyskunnan nimeä, kuvaa tai mainetta."

Asian tausta

I *Anheuser-Buschin jättämä yhteisön tavaramerkkiä koskeva hakemus*

8 Anheuser-Busch, Inc. jätti 1.4.1996 yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä koskevan hakemuksen SMHV:hen asetuksen N:o 40/94 nojalla.

9 Tämä hakemus koski seuraavaa kuviomerkkiä:

10 Tavarat, joita varten kuviomerkin rekisteröintiä haetaan, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 16, 21, 25, 30 ja 32, ja ne vastaavat seuraavaa kuvausta:

– luokka 16: "Paperi, pahvi ja niistä tehdyt tavarat (luokassa 16); painotuotteet; kirjansidonta-aineet; paperikauppatavarat; paperi- ja kotitalousliimat; neuvonta- ja opetusvälineet (paitsi laitteet); muoviset pakkaustarvikkeet (luokassa 16); pelikortit"

– luokka 21: "Talous- ja keittiövälineet ja astiat (ei jalometalliset eikä jalometallipäällysteiset); kammat ja pesusienet; harjat (paitsi siveltimet); harjanvalmistusaineet; puhdistukseen käytettävät tarvikkeet; raakalasi ja lasi puolivalmisteena (paitsi rakennuslasi); lasitavarat, posliini ja keramiikka luokassa 21"

– luokka 25: "Vaatteet, jalkineet, päähineet"

– luokka 30: "Jauhot ja viljavalmisteet, leipä, leivonnaiset, makeiset, jäätelöt; hunaja, siirappi; hiiva, leivinjauhe; sinappi; etikka, kastikkeet (mauste-); mausteet, jää, välipalat luokassa 30"

– luokka 32: "Olut, ale, portteri, alkoholia sisältävät ja alkoholittomat mallasjuomat".

11 Rekisteröintihakemus julkaistiin 1.12.1997 Yhteisön tavaramerkkilehden numerossa 31/97.

II *Yhteisön tavaramerkkiä koskevaa hakemusta vastaan tehty väite*

12 Budějovický Budvar, národní podnik -yhtiö (jäljempänä Budvar), jonka kotipaikka on Tšekin tasavallassa, teki 27.2.1998 asetuksen N:o 40/94 42 artiklan nojalla väitteen, joka koski kaikkia rekisteröintihakemuksessa tarkoitettuja tavaroita.

13 Väitteensä tueksi Budvar vetosi ensinnäkin asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuun sekaannusvaaraan haetun kuviomerkin ja seuraavien aikaisempien kansainvälisten tavaramerkkien, joiden haltija se oli, välillä:

– kansainvälinen sanamerkki BUDWEISER (R 238 203), joka on rekisteröity ensimmäisen kerran 5.12.1960 "kaikenlaista olutta" varten ja joka on voimassa Saksassa, Itävallassa, Benelux-maissa ja Italiassa

– kansainvälinen kuviomerkki (R 342 157), joka on rekisteröity ensimmäistä kertaa 26.1.1968 "kaikenlaista olutta" varten ja joka on voimassa Saksassa, Itävallassa, Benelux-maissa, Ranskassa ja Italiassa ja joka on seuraavanlainen

14 Anheuser-Busch vaati 3.2.1999 Budvaria toimittamaan todisteet kansainvälisten tavaramerkkiensä käytöstä asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 2 kohdan mukaisesti. SMHV:n väiteosasto kehotti 7.4.1999 toimittamaan nämä todisteet kahden kuukauden määräajassa eli viimeistään 7.6.1999. Tätä määräaikaa jatkettiin Budvarin pyynnöstä 7.9.1999 saakka.

15 Budvar toimitti 7.9.1999 muun muassa jäljennökset mainoksista, jotka oli julkaistu kahdeksassa aikakauslehdessä vuosina 1996 ja 1997 sekä kymmenen vuosina 1993–1997 lähetettyä laskua todistaakseen kansainvälisen sanamerkin BUDWEISER R 238 203 käytön Saksassa. Lisäksi Budvar toimitti jäljennöksiä mainoksista, jotka oli julkaistu kuudessa aikakauslehdessä vuosina 1996 ja 1998 sekä kymmenen vuosina 1993–1997 lähetettyä laskua todistaakseen kansainvälisen sanamerkin BUDWEISER R 238 203 käytön Itävallassa.

16 Väitteensä tueksi Budvar vetosi toiseksi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan perusteella neljään alkuperänimitykseen, jotka oli rekisteröity 22.11.1967 olutta varten Maailman henkisen omaisuuden järjestössä (WIPO) Lissabonin sopimuksen perusteella. Nämä nimitykset ovat seuraavat:

- alkuperänimitys nro 49: ČESKOBUDĚJOVICKÉ PIVO (rekisteröinnin saksankielisen version mukaan BUDWEISER BIER)

- alkuperänimitys nro 50: BUDĚJOVICKÉ PIVO – BUDVAR (rekisteröinnin saksankielisen version mukaan BUDWEISER BIER – BUDVAR)

- alkuperänimitys nro 51: BUDĚJOVICKÝ BUDVAR (rekisteröinnin saksankielisen version mukaan BUDWEISER BUDVAR)

- alkuperänimitys nro 52: BUDĚJOVICKÉ PIVO (rekisteröinnin saksankielisen version mukaan BUDWEISER BIER).

17 Budvar vetosi näihin rekisteröinteihin ja väitti, että kyseessä olevat alkuperänimitykset nauttivat suojaa etenkin Ranskan alueella ja niillä voitiin tältä osin perustella asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaan perustuva väite.

III *Väiteosaston päätös*

18 Päätöksellä nro 2412/2001, joka tehtiin 8.10.2001, väiteosasto

– hylkäsi osittain haetun kuviomerkin rekisteröintiä vastaan tehdyn väitteen siltä osin kuin väite perustui asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaan ja edellä 16 kohdassa esitettyihin neljään alkuperänimitykseen

– hyväksyi osittain haetun kuviomerkin rekisteröintiä vastaan tehdyn väitteen luokkaan 32 ("Olut, ale, portteri, alkoholia sisältävät ja alkoholittomat mallasjuomat") kuuluvien tavaroiden osalta siltä osin kuin väite perustui asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohtaan ja kansainväliseen sanamerkkiin BUDWEISER R 238 203.

19 Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaan perustuvan väitteen hylkäämisen osalta väiteosasto katsoi ennen kaikkea, että alkuperänimitysten käyttöä ei ollut osoitettu Ranskan ja Portugalin osalta – ja Ranskan ja Portugalin oikeuksiin oli vedottu väitteen perustelemiseksi – ja että näin ollen ei ollut todistettu, että alkuperänimitysten perusteella hankitut oikeudet eivät olleet asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla pelkästään paikallisia. Italian osalta – koska alkuperänimitysten käyttö tällä alueella oli näytetty toteen – väiteosasto katsoi, että ei ollut esitetty todisteita Italian oikeuden näille alkuperänimityksille antamasta suojasta erilaisten tuotteiden osalta.

20 Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohtaan perustuvan väitteen osittaisen hyväksymisen osalta väiteosasto katsoi, että todisteet aikaisemman

kansainvälisen sanamerkin BUDWEISER R 238 203 ja kansainvälisen kuviomerkin R 342 157 tosiasiallisesta käyttämisestä oli esitetty Saksan, Itävallan, Benelux-maiden ja Italian osalta. Kaiken lisäksi prosessiekonomiaan liittyvistä syistä väiteosasto tutki ensiksi kansainvälisen sanamerkin BUDWEISER R 238 203. Koska tämä merkki oli selvästi pätevä Saksassa ja Itävallassa väiteosasto rajoitti tutkimuksensa näihin kahteen jäsenvaltioon. Väiteosasto katsoi, että luokkaan 32 kuuluvat tavarat, joita varten kuviomerkkiä haettiin ("Olut, ale, portteri, alkoholia sisältävät ja alkoholittomat mallasjuomat"), olivat samoja kuin kansainvälisen tavaramerkin BUDWEISER R 238 203 kattamat tavarat. Se totesi, että koska haettu kuviomerkki ja kansainvälinen sanamerkki BUDWEISER R 238 203 olivat lausuntatavaltaan ja merkityssisällöltään samoja ja tuotteet olivat samoja, kohderyhmän keskuudessa oli Saksassa ja Itävallassa sekaannusvaara luokkaan 32 kuuluvien tavaroiden osalta. Sitä vastoin se katsoi, että luokkiin 16, 21, 25 ja 30 kuuluvat tavarat, joita varten tavaramerkkiä haettiin, ja aikaisemman tavaramerkin kattamat tavarat eivät olleet samankaltaisia ja näin ollen näiden tavaroiden osalta sekaannusvaaraa ei ollut.

IV *SMHV:n toisen valituslautakunnan päätös*

21 Anheuser-Busch valitti 27.10.2001 väiteosaston päätöksestä siltä osin kuin tällä päätöksellä hyväksyttiin asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohtaan perustuva väite luokkaan 32 kuuluvien tavaroiden osalta.

22 Budvar valitti 10.12.2001 väiteosaston päätöksestä muun muassa siltä osin kuin väite oli hylätty asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan nojalla ja luokkiin 16, 21, 25, 30 ja 32 kuuluvien tavaroiden osalta.

23 Budvar ei riitauttanut valituksessaan asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohtaan perustuvaa osittaista hylkäämistä luokkiin 16, 21, 25 ja 30 kuuluvien tavaroiden osalta.

24 SMHV:n toinen valituslautakunta hylkäsi Budvarin ja Anheuser-Buschin valitukset väiteosaston päätöksestä 3.12.2003 tekemällään päätöksellä (asiat R 1000/2001-2 ja R 1024/2001-2, jäljempänä riidanalainen päätös).

25 Anheuser-Buschin tekemästä valituksesta valituslautakunta katsoi, että väiteosasto ei ollut tehnyt virhettä arvioidessaan, että todisteet kansainvälisen sanamerkin BUDWEISER R 238 203 käytöstä oli esitetty Saksan ja Itävallan osalta. Lisäksi valituslautakunta katsoi, että haetun kuviomerkin ja kansainvälisen sanamerkin BUDWEISER R 238 203 välillä oli sekaannusvaara Saksassa ja Itävallassa luokkaan 32 kuuluvien tuotteiden osalta, kun otettiin huomioon ensinnäkin se, että haetun tavaramerkin hallitsevin ominaisuus oli sama kuin aikaisempi tavaramerkki, ja toiseksi se, että kyseiset tavarat olivat samoja.

26 Budvarin tekemästä valituksesta valituslautakunta katsoi aluksi, että valitus oli jätettävä tutkimatta luokkaan 32 kuuluvien tavaroiden osalta sikäli kuin Budvar oli voittanut asian tältä osin asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan nojalla.

27 Pääasiasta valituslautakunta katsoi aluksi tavaramerkkihakemuksen luokkiin 16, 21, 25 ja 30 kuuluvista tavaroista ja asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaan perustuvasta väitteestä, joka perustui alkuperänimityksiin, että Budvarin esittämät

todisteet eivät riittäneet osoittamaan sitä, että kyseisiä alkuperänimityksiä suojattiin Italian ja Portugalin oikeusjärjestelmissä.

28 Sitten, päinvastoin kuin väiteosasto oli katsonut, valituslautakunta katsoi, että todisteet siitä, että alkuperänimityksinä hankitut oikeudet eivät olleet pelkästään asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla paikallisia, oli jo esitetty muissa menettelyissä Ranskan osalta. Valituslautakunnan mukaan Budvarilla ei ollut velvollisuutta todistaa näitä tosiseikkoja uudestaan päinvastoin kuin väiteosasto oli katsonut.

29 Näin ollen valituslautakunnan mukaan ainoa esiin nouseva kysymys oli se, suojattiinko kyseisiä alkuperänimityksiä Ranskan oikeudessa. Se vastasi siihen luokkiin 16, 21, 25 ja 30 kuuluvien tavaroiden osalta katsomalla, että Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröityjä alkuperänimityksiä suojattiin Ranskassa maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:llä, jossa säädettiin, että "maantieteellistä nimeä, joka muodostaa alkuperänimityksen, tai mitään muuta sitä koskevaa mainintaa ei voida käyttää mitään samankaltaista tavaraa varten – – eikä mitään muuta tavaraa tai palvelua varten, jos tällä käytöllä voidaan väärinkäyttää tai heikentää alkuperänimityksen yleistä tunnettuutta". Valituslautakunta lisäsi, että koska tavarat, joita yhteisön tavaramerkkiä koskeva hakemus koski, olivat erilaisia kuin tavarat, joita kyseiset alkuperänimitykset koskivat, oli tarkastettava, voiko haetun kuviomerkin käyttö Ranskassa merkitä mainittujen alkuperänimitysten yleisen tunnettuuden väärinkäyttöä tai heikentämistä. Tältä osin valituslautakunta täsmensi, että tunnettuutta ei voitu väärinkäyttää tai heikentää, jos sitä ei ollut, ja että Budvar ei ollut toimittanut mitään todisteita siitä, että kyseinen alkuperänimitys olisi Ranskassa yleisesti tunnettu. Valituslautakunta katsoi, että tällaisen tunnettuuden olemassaoloa ei lisäksi voitu olettaa eikä Budvar ollut kyennyt osoittamaan, kuinka alkuperänimitysten yleistä tunnettuutta, jos sellainen oli olemassa, voitiin väärinkäyttää tai heikentää, jos Anheuser-Buschille annetaan lupa käyttää kuviomerkkiä, joka sisältää ilmaisun "Budweiser", luokkiin 16, 21, 25 ja 30 kuuluvia haettuja tavaroita varten.

Asianosaisten vaatimukset

I *Asia T-57/04*

30 Budvar vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– kumoaa SMHV:n toisen valituslautakunnan 3.12.2003 tekemän päätöksen asiassa R 1024/2001-2

– hylkää Anheuser-Busch-yhtiön nimissä 1.4.1996 tehdyn tavaramerkin rekisteröintihakemuksen luokkiin 16, 21, 25 ja 31 kuuluvien tavaroiden osalta

– toimittaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion SMHV:lle

– velvoittaa Anheuser-Buschin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

31 SMHV ja Anheuser-Busch vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää kanteet

– velvoittaa Budvarin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

II *Asia T-71/04*

32 Anheuser-Busch vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– kumoaa SMHV:n toisen valituslautakunnan 3.12.2003 tekemän päätöksen asiassa R 1000/2001-2 siltä osin kuin siinä hylätään tavaramerkkihakemus luokkaan 32 kuuluvien tavaroiden osalta

– velvoittaa SMHV:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

33 SMHV vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää kanteen kokonaisuudessaan

– velvoittaa Anheuser-Buschin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

34 Budvar vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– jättää Anheuser-Buschin nostaman kanteen tutkimatta

– toissijaisesti pysyttää Anheuser-Buschin riitauttaman päätöksen

– määrää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio annetaan tiedoksi SMHV:lle

– velvoittaa Anheuser-Buschin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

I *Asia T-57/04*

35 Alustavasti on todettava, että Budvarin kanteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa pyritään riitauttamaan riidanalainen päätös siltä osin kuin sillä on hylätty asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaan perustuva väite luokkiin 16, 21, 25 ja 30 kuuluvien tavaroiden osalta.

36 Budvarin kanteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ei pyritä riitauttamaan riidanalaista päätöstä siltä osin kuin siinä jätettiin tutkimatta valituslautakuntaan tehty valitus luokaan 32 kuuluvien tavaroiden osalta.

37 Lisäksi on todettava, että kannekirjelmässään Budvar viittaa virheellisesti luokkaan 31, jota kyseinen kuviomerkkiä koskeva hakemus ei koske.

A *Budvarin toisen vaatimuskohdan tutkittavaksi ottaminen*

38 On todettava, että toisella esittämällään vaatimuskohdalla, jolla vaaditaan "hylkäämään Anheuser-Busch-yhtiön nimissä 1.4.1996 tehty tavaramerkin rekisteröintihakemus luokkiin 16, 21, 25 ja 31 kuuluvien tavaroiden osalta", Budvar ennen kaikkea vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määrää SMHV:n epäämään haetun kuviomerkin rekisteröinnin (ks. vastaavasti asia T-388/00, Institut für Lernsysteme v. SMHV – Educational Services (ELS), tuomio 23.10.2002, Kok. 2002, s. II-4301, 18 kohta ja asia T-33/03, Osotspa v. SMHV – Distribution & Marketing (Hai), tuomio 9.3.2005, Kok. 2005, s. II-763, 14 kohta).

39 Tältä osin on todettava, että asetuksen N:o 40/94 63 artiklan 6 kohdan mukaisesti SMHV:n on toteutettava yhteisöjen tuomioistuimen tuomion täytäntöönpanosta johtuvat toimenpiteet. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei siis ole antaa SMHV:lle täytäntöönpanoa koskevaa määräystä (asia T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld v. SMHV (Giroform), tuomio 31.1.2001, Kok. 2001, s. II-433, 33 kohta; asia T-34/00, Eurocool Logistik v. SMHV (EUROCOOL), tuomio 27.2.2002, Kok. 2002, s. II-683, 12 kohta ja edellä 38 kohdassa mainittu asia ELS, tuomion 19 kohta).

40 Budvarin toista vaatimuskohtaa ei siis voida ottaa tutkittavaksi.

B *Pääasia*

41 Budvarin kanne perustuu yhteen ainoaan perusteeseen, joka koskee asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaa.

42 Alustavasti Budvar palauttaa mieleen järjestelmän, jolla ohjataan alkuperänimitysten suojaa Ranskan oikeudessa.

43 Budvar toteaa muun muassa, että alkuperänimityksen tavoite on yhdistää tavara maantieteelliseen nimeen, joka takaa sen alkuperän ja ominaisuudet sekä tämän tavaran kuluttajien että tuottajan suojaamiseksi väärinkäytöltä. Tällä tavoitteella voidaan perustella se, että alkuperänimitysten suojaa Ranskassa koskevat säädöstekstit ovat sekä immateriaalioikeuksia sääntelevässä lakikoonnelmassa että maaseutuoikeutta sääntelevässä lakikoonnelmassa, joissa molemmissa viitataan kuluttajaoikeutta sääntelevään lakikoonnelmaan. Budvar korostaa myös, että alkuperänimitys määritetään asetuksella, jolla rajataan maantieteellisesti tuotantoalue ja vahvistetaan tavaran tuotantoa ja hyväksymistä koskevat edellytykset.

44 Lisäksi Budvar täsmentää, että alkuperänimityksillä on yleiseen järjestykseen liittyvä asema ja täydellinen suoja ja että Ranskan oikeudessa alkuperänimityksillä on etusija suhteessa tavaramerkkeihin. Tämä ilmenee ehdottomana kieltona rekisteröidä tavaramerkkiä, jolla loukataan alkuperänimitystä, mutta myös kieltona käyttää mitään merkkiä, jolla loukataan alkuperänimitystä toistamalla maantieteellinen nimi, joka muodostaa tämän alkuperänimityksen. Budvar korostaa tältä osin ensinnäkin, että kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:ssä säädetään, että "suojattua alkuperänimitystä ei voida koskaan pitää yleisnimenä eikä se voi olla vapaasti käytettävissä", toiseksi, että alkuperänimitys on olemukseltaan määrätystä paikasta peräisin olevan tavaran nimitys ja kolmanneksi, että alkuperänimitystä ei voi menettää päinvastoin kuin tavaramerkin, jota ei käytetä.

45 Budvar päättelee tästä, että tavaramerkin rekisteröinti ei koskaan ole mahdollista, jos tavaramerkillä voidaan loukata Ranskassa suojattua alkuperänimitystä riippumatta tavaroista tai palveluista, joita varten tämä rekisteröintihakemus tehdään. Näin ollen alkuperänimitystä ei voida käyttää muuta tavaraa varten olipa tämä tavara sitten sama, samankaltainen tai erilainen.

46 Kun otetaan huomioon nämä seikat, Budvar väittää, että valituslautakunta on tehnyt kaksi virhettä.

47 Ensimmäisessä osassa Budvar katsoo, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 § ei soveltunut asiaan ja että valituslautakunnan olisi pitänyt turvautua immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-3 ja L. 711-4 §:ään arvioidessaan sitä, voidaanko suojattuun nimitykseen kuuluvan maantieteellisen nimen muodostama merkki rekisteröidä tavaramerkiksi.

48 Toisessa osassa Budvar katsoo toissijaisesti, että valituslautakunta on joka tapauksessa soveltanut väärin maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:ää.

49 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että asianosaisten perustelut koskevat erityisesti maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin merkitystä esillä olevassa asiassa.

1. Ensimmäinen osa, joka koskee sitä, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljäs momentti ei sovellu asiaan

a) Asianosaisten lausumat

Budvarin lausumat

50 Budvar palauttaa mieleen asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan ja toteaa, että ei ole riitautettu sitä, että Ranskan oikeudessa annetaan alkuperänimityksen haltijalle oikeus kieltää sekä myöhemmän tavaramerkin rekisteröinti että sen käyttö immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n ja maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n nojalla.

51 Tässä asiassa haetaan kuitenkin nimityksen "Budweiser" rekisteröintiä tavaramerkiksi ja tällaisen tavaramerkin käyttö ei liity kiistaan.

52 Näin ollen Budvar viittaa immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-3 ja L. 711-4 §:ään, joissa sen mukaan ilmoitetaan tavaramerkin rekisteröinnin hylkäämisen perusteet.

53 Immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n d alakohdan, jossa säädetään, että "tavaramerkiksi ei voida hyväksyä merkkiä, joka loukkaa aikaisemmin suojattuja oikeuksia ja muun muassa – – suojattua alkuperänimitystä", perusteella Budvar katsoo, että alkuperänimityksen käyttöoikeuden haltija voi saada tavaramerkin, jossa toistetaan tai jäljitellään alkuperänimitystä, julistettua mitättömäksi tai kieltää sen käytön.

54 Budvar täsmentää myös, että alkuperänimitykset ovat aikaisempia oikeuksia, jotka ovat esteenä tavaramerkin pätevyydelle, eikä sekaannusvaaraa tai tavaroiden samankaltaisuutta tarvitse osoittaa päinvastoin kuin toiminimien, myymälän merkkien ja liikenimien tai vieläpä aikaisempien tavaramerkkien osalta. Budvar viittaa tämän viimeisen seikan osalta immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 716-1, L. 713-2 ja L. 713-3 §:ään. Näin ollen immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n perusteella on Budvarin mukaan katsottava, että merkkiä, jossa toistetaan alkuperänimitys, ei voida ottaa käyttöön tavaramerkkinä, eikä ole tarpeen huomioida mainitun alkuperänimityksen yleistä tunnettuutta, joka alkuperänimityksellä määritelmän mukaisesti on, tai tavaroita, joita varten merkkiä haetaan.

55 Toisaalta Budvar lisää, että tavaramerkin rekisteröinti voidaan hylätä myös immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-3 §:n b alakohdassa, jossa säädetään, että "tavaramerkiksi tai tavaramerkin osaksi ei voida ottaa merkkiä – – joka on yleisen järjestyksen tai hyvän tavan vastainen tai jonka käyttö on lailla kielletty", säännellyn yleisen järjestyksen vastaisuuden perusteella. Koska alkuperänimityksen yleiseen järjestykseen liittyvä luonne on osoitettu edellä, alkuperänimitystä loukkaavan tavaramerkin rekisteröintiä koskevat hakemukset on Budvarin mukaan hylättävä tällä perusteella. Budvar viittaa erityisesti cour d'appel de Paris'n 15.2.1990 antamaan tuomioon, jolla mainittu tuomioistuin katsoi, että yleisen

järjestyksen oli katsottava tarkoittavan taloudellisen lainsäädännön pakottavia säännöksiä, muun muassa säännöksiä, joiden tarkoituksena on kuluttajien suojaaminen, ja Ranskan cour de cassationin 26.10.1993 antamaan tuomioon, joissa vahvistettiin nimitysten "Fourme d'Ambert" ja "Fourme de Montbrison" yleiseen järjestykseen liittyvä suoja.

56 Budvar toteaa lopuksi, että immateriaalioikeuksia koskevan lakikoonnelman L. 711-3 §:n c alakohdassa kielletään myös harhaanjohtavien tavaramerkkien rekisteröinti ja todetaan tältä osin, että "tavaramerkiksi tai tavaramerkin osaksi ei voida ottaa merkkiä – – joka on omiaan johtamaan yleisöä harhaan muun muassa tavaroiden tai palvelujen luonteen, laadun tai maantieteellisen alkuperän suhteen". Siten Budvarin mukaan luokkiin 16, 21, 25 ja 30 kuuluvien tavaroiden laittaminen saataville nimellä "Budweiser", joka on tunnettu tietystä joukosta tuotteita, joihin kuuluu oluita, johtaa yleisöä harhaan tai sillä voidaan pettää yleisöä näiden tavaroiden ominaisuuksien, etenkin valmistuspaikan osalta.

57 Sitä vastoin maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännellä momentilla, joka on esitetty uudestaan kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:ssä, ei ole tarkoitus kieltää alkuperänimityksen vastaisen tavaramerkin rekisteröintiä, vaan siinä kielletään ainoastaan sellaisen maantieteellisen nimen käyttö, joka muodostaa alkuperänimityksen tai osan alkuperänimityksestä. Budvarin mukaan immateriaalioikeksia sääntelevän lakikoonnelman säännösten tarkoitus ei ole sama kuin kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman säännösten. Immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman säännökset liittyvät immateriaalioikeuteen kuuluvien merkkien hankintaan, kun kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman säännökset taas koskevat välittömästi kuluttajien suojaa.

58 Näin ollen jotta voidaan arvioida voidaanko merkki, joka muodostuu suojattuun nimitykseen kuuluvasta maantieteellisestä nimestä, ottaa käyttöön tavaramerkkinä, on Budvarin mukaan tarkasteltava immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-3 ja L. 711-4 §:ää eikä maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljättä momenttia, kuten valituslautakunta on tehnyt.

59 Budvar toteaa lisäksi 24.8.2005 päivätyssä kirjeessä, joka on jätetty vastauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, että se on vedonnut väitteensä tueksi SMHV:n elimissä ja etenkin valituslautakunnassa maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljänteen momenttiin. Budvar väittää kuitenkin, että sen on sallittua vastedes vedota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa siihen, ettei tämä säännös sovellu esillä olevaan asiaan. Tältä osin ensinnäkin Budvar katsoo, että se ei muuta oikeudenkäynnin kohdetta sikäli kuin kohteena on haetun kuviomerkin rekisteröintiä vastaan tehty väite. Toiseksi Budvar toteaa, että vetoaminen immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-3 ja L. 711-4 §:ään ei johda uusien tosiseikkojen huomioon ottamiseen, koska nämä pykälät ovat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltävänä olevan kanteen perustana. Erityisesti immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n d alakohdasta Budvar täsmentää, että se on vedonnut tähän säännökseen SMHV:n eri elimissä. Lopuksi Budvar vetoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-318/03, Atomic Austria vastaan SMHV – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), 20.4.2005 antamaan tuomioon (Kok. 2005, s. II-1319) ja katsoo ennen kaikkea, että SMHV:n olisi pitänyt viran puolesta tutustua kyseessä olevan jäsenvaltion kansalliseen oikeuteen.

SMHV:n lausumat

60 Ennen kuin SMHV vastaa Budvarin ensimmäisessä osassaan esittämiin perusteluihin, se esittää tulkintansa asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan säädöstekstistä ja erityisesti siinä asetetuista edellytyksistä.

61 Ensinnäkin SMHV korostaa, että aikaisemman oikeuden on perustuttava käyttöön, joka ei ole pelkästään paikallista. Tältä osin SMHV toteaa, että Lissabonin sopimuksen perusteella tehdyt rekisteröinnit ovat aikaisempia oikeuksia, jotka kuuluvat asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan soveltamisalaan. Lisäksi SMHV täsmentää, että Budvar on toimittanut esillä olevassa asiassa todisteet aikaisempien oikeuksien käytöstä Ranskassa.

62 Toiseksi SMHV katsoo, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaa sovelletaan rekisteröimättömiin tavaramerkkeihin ja samankaltaisiin aikaisempiin merkkeihin, joita käytetään liike-elämässä osoittamaan oikeuden haltijan tavaroita tai palveluita taikka liiketoimintaa. Maantieteellinen alkuperä on kaupalliseen toimintaan liittyvä tekijä sikäli kuin se on avaintekijä, joka ratkaisee kyseisten tavaroiden valinnan ja oston. SMHV viittaa tältä osin asiassa C-108/01, Consorzio del Prosciutto di Parma ja Salumificio S. Rita, 20.5.2003 annettuun tuomioon (Kok. 2003, s. I-5121).

63 Kolmanneksi SMHV huomauttaa, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa edellytetään, että väitteen tekijä on "rekisteröimättömän tavaramerkin tai muun liike-elämässä käytetyn merkin – – haltija". SMHV täsmentää tältä osin, että tietyissä oikeusjärjestelmissä maantieteelliset merkinnät eivät ole kaupallisia merkkejä, koska henkilöille, joilla on oikeus käyttää niitä, ei myönnetä mitään henkilökohtaista oikeutta. Toisissa oikeusjärjestelmissä sitä vastoin myönnetään luonnollisille henkilöille tai yhdistyksille maantieteelliseen merkintään yksinoikeus, johon kuuluu oikeus kieltää myöhemmän tavaramerkin käyttö. Tässä viimeksi mainitussa tapauksessa, johon esillä olevassa asiassa sovellettava Ranskan oikeus SMHV:n mukaan liittyy, maantieteellisestä merkinnästä johdettu oikeus kuuluu asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan soveltamisalaan.

64 Lisäksi SMHV viittaa Lissabonin sopimuksen 5 artiklan 1 kohtaan ja toteaa, että alkuperänimitykset rekisteröidään, vaikkakin toimivaltaisten hallintoviranomaisten pyynnöstä, julkis- tai yksityisoikeudellisten luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden nimissä. Lisäksi Lissabonin sopimuksen 8 artiklassa määrätään, että alkuperänimitysten suojaamiseksi tarpeelliset kanteet tai syytteet voidaan nostaa kansallisen lainsäädännön mukaisesti toimivaltaisen hallintoviranomaisen aloitteesta tai yleisen syyttäjänviraston pyynnöstä, taikka asianomainen voi nostaa ne. SMHV:n mukaan sellainen yksinoikeus käyttää suojattua nimitystä, johon liittyy oikeus ryhtyä oikeustoimiin nimityksen väärää käyttöä vastaan, riittää siihen, että oikeus katsotaan haltijan oikeudeksi tai ainakin asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua haltijan oikeutta vastaavaksi oikeudeksi. Lissabonin sopimuksen 5 artiklan 3 kohta tukee tätä päätelmää.

65 Neljänneksi SMHV toteaa, että kyseisen oikeuden on oltava kansallisen lainsäädännön mukaisesti suojattu ennen riidanalaisen tavaramerkkihakemuksen tekemistä. Tässä asiassa SMHV korostaa, että kyseessä olevat alkuperänimitykset on rekisteröity 22.11.1967 ja että niiden suoja Ranskassa on alkanut tämän rekisteröinnin ajankohdasta. Kyseiset oikeudet ovat siis riidanalaisen tavaramerkin hakemispäivää aikaisempia.

66 Viidenneksi SMHV keskittyy edellytykseen, jonka mukaan aikaisemman oikeuden on annettava haltijalleen sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti oikeus kieltää sen tavaramerkin käyttö, josta väite on tehty.

67 Tässä vaiheessa SMHV vastaa muun muassa Budvarin ensimmäisessä osassa esittämiinsä väitteisiin, jotka liittyvät sovellettavaan Ranskan oikeuteen.

68 SMHV:n mukaan on riidatonta, että Ranskan oikeuden säännöt sisältävät useita säännöksiä, jotka liittyvät alkuperänimitysten ja myöhempien tavaramerkkien ristiriitoihin.

69 SMHV palauttaa mieleen maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin ja huomauttaa, että tämä säännös mainitaan ja esitetään uudestaan kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:ssä.

70 Budvarin väitteistä, joilla esitetään, että sovellettavat säännökset olivat immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-3 §:n b ja c alakohta ja L. 711-4 §:n d alakohta eikä maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §, päinvastoin kuin valituslautakunta oli katsonut, SMHV täsmentää, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohtaan liittyvässä tilanteessa kansallista lainsäädäntöä on sovellettava samalla tavalla kuin kansallinen tuomioistuin tekisi. Tältä osin kansallisella tuomioistuimella on erityinen toimivalta, joka sitoo SMHV:tä.

71 SMHV huomauttaa, että kaikissa kansallisissa tuomioissa, jotka Budvar on esittänyt väitemenettelyssä tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja jotka ovat koskeneet alkuperänimitysten ja myöhempien tavaramerkkien välisiä ristiriitatilanteita, on sovellettu maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljättä momenttia ennemmin kuin immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n d alakohtaa. Tämä osoittaa, ettei immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n d alakohtaa eikä mitään muutakaan tässä lakikoonnelmassa esitettyä säännöstä sovelleta.

72 SMHV tarkastelee erityisesti immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n d alakohtaa ja kiistää Budvarin päätelmän, jonka mukaan suoja, jonka alkuperänimitykset antavat myöhempiä tavaramerkkejä vastaan, on täydellinen ja ehdoton. SMHV toteaa tältä osin, että immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n d alakohta koskee kieltoa rekisteröidä merkki, joka kilpailisi alkuperänimityksen kanssa, eikä kieltoa käyttää tällaista merkkiä. Koska asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa edellytetään nimenomaisesti, että kansallisella lainsäädännöllä annetaan "oikeus kieltää myöhemmän tavaramerkin käyttäminen" ennemminkin kuin sen rekisteröiminen, SMHV päättelee tämän perusteella, että immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:ää ei sovelleta.

73 Vaikka oletettaisiin, että oikeus kieltää rekisteröinti sisältää myös oikeuden kieltää myöhemmän tavaramerkin käytön, on otettava huomioon alkuperänimityksen immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n d alakohdassa tarkoitettua "loukkaamista" koskevat edellytykset.

74 SMHV huomauttaa, kuten Budvar on todennut, että immateriaalioikeuksia sääntelevässä lakikoonnelmassa ei säädetä tästä "loukkaamisen" käsitteestä alkuperänimitysten osalta, kun taas lakikoonnelma on selkeämpi aikaisempien tavaramerkkien, toiminimien ja liikenimien osalta. SMHV:n mukaan tämä ei ole yllättävää, koska alkuperänimitysten suojan laajuus määritetään nimenomaisesti maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännessä momentissa. Loukkaamisen käsitettä on näin ollen tulkittava tämän säännöksen perusteella.

75 SMHV:n mukaan kaiken edellä esitetyn perusteella immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n d alakohdalla ei voida lisätä mitään maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin oikeudelliseen sisältöön eikä vähentää mitään siitä. Ainoastaan maaseutuoikeutta sääntelevän lakikokoonnelman L. 641-2 §:n neljättä momenttia sovelletaan alkuperänimityksille myöhempien merkkien, etenkin tavaramerkkien, käyttöä vastaan tunnustetun suojan laajuuden määrittämiseen.

76 Siitä, että Budvar vetoaa immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-3 §:n b ja c alakohtaan, SMHV katsoo, että tällä säännöksellä ei ole merkitystä, sillä se koskee ehdottomia hylkäysperusteita eli tiettyjen yleisen järjestyksen vastaisten tai sellaisten merkkien kieltoa, jotka ovat omiaan johtamaan yleisöä harhaan muun muassa tavaroiden tai palvelujen luonteen, laadun tai maantieteellisen alkuperän suhteen. Tämä säännös on asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f ja g alakohdan vastine. SMHV viittaa asiassa T-224/01, Durferrit vastaan SMHV – Kolene (NU-TRIDE), 9.4.2003 annettuun tuomioon (Kok. 2003, s. II-1589) ja täsmentää, että joka tapauksessa ehdottomiin hylkäysperusteisiin liittyviin kansallisiin tai yhteisön säännöksiin ei voida vedota väitemenettelyissä SMHV:ssä.

77 SMHV toteaa lisäksi 9.8.2005 päivätyssä kirjeessä, joka on jätetty vastauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, että Budvar ei voi vedota siihen, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljäs momentti ei sovellu esillä olevaan asiaan sen jälkeen, kun se on SMHV:n elimissä väittänyt, että tämä säännös on kyseisen väitteen perusteena.

Anheuser-Buschin lausumat

78 Anheuser-Busch palauttaa aluksi mieleen, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan yhteydessä ja asiaan vaikuttavan kansallisen lainsäädännön kannalta

sovellettavat oikeudelliset säännökset, oikeuskäytäntö ja oikeuskirjallisuus kuuluvat tosiseikkoihin. Väitteen tekijän kuuluu esittää ja näyttää toteen nämä seikat asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Esillä olevassa asiassa Budvar ei ole esittänyt mitään yhtenäistä selitystä sovellettavasta oikeudesta ja vielä vähemmän todisteita väitteidensä tueksi.

79 Sovellettavista Ranskan oikeuden säännöksistä Anheuser-Busch katsoo, että Budvarin eri menettelyissä esittämät seikat ovat olleet keskenään ristiriitaisia ja epäselviä. SMHV:ssa väite on perustunut pääasiallisesti maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljänteen momenttiin. Koska valituslautakunta oli hylännyt väitteen tällä perusteella, Budvar oli muuttanut mieltään ja esitti ensimmäistä kertaa, ettei maaseutuun sovellettavan lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljättä momenttia sovellettu (ja väitti, että oli sovellettava immateriaalioikeuksiin sovellettavan lakikoonnelman L. 711-3 ja L. 711-4 §:ää). Anheuser-Busch katsoo, että tämä mielenmuutos ja Ranskan oikeudellisen tilanteen ristiriitainen esittäminen antavat itsessään perusteet hylätä esillä olevan kanteen. Anheuser-Busch väittää erityisesti, että Budvar ei voi muuttaa oikeudellista perustaa tässä menettelyn vaiheessa ja että tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitettyjä väitteitä ei pidä ottaa huomioon. Tämä on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiaa koskevan käytännön mukaista (asia T-129/01, Alejandro v. SMHV – Anheuser-Busch (BUDMEN), tuomio 3.7.2003, Kok. 2003, s. II-2251, 67 kohta ja asia T-10/03, Koubi v. SMHV – Flabesa (CONFORFLEX), tuomio 18.2.2004, Kok. 2004, s. II-719, 52 kohta).

80 Anheuser-Busch väittää lisäksi, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljättä momenttia sovelletaan. Anheuser-Busch korostaa, että Budvar on itse todennut, että immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:ssä "kielletään sellaisen merkin rekisteröiminen tavaramerkiksi, joka loukkaa alkuperänimitystä", vaikka toisaalta maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännessä momentissa "kielletään pelkästään sellaisen maantieteellisen nimen käyttö, joka muodostaa alkuperänimityksen tai alkuperänimityksen osan". Toisin sanoen immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 § koskee ranskalaisten tavaramerkkien rekisteröintiä, kun maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljäs momentti taas koskee myöhäisemmän

tavaramerkin käyttöä. Näin ollen, kun otetaan huomioon se, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohta koskee "oikeutta kieltää myöhemmän tavaramerkin käyttäminen", Anheuser-Busch katsoo tämän perusteella, että ainoastaan maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljättä momenttia sovelletaan.

81 Lisäksi vaikka oletettaisiin, että Budvarin immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:ää koskevat väitteet voitaisiin ottaa tutkittavaksi, ja niitä olisi arvioitava, Anheuser-Busch katsoo, että nämä väitteet ovat perusteettomia.

82 Anheuser-Busch korostaa erityisesti, että immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:llä ei määritetä kaikkien siinä mainittujen aikaisempien oikeuksien suojan laajuutta. Immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L-711-4 §:ssä todetaan, että nämä oikeudet ovat esteenä tavaramerkin rekisteröinnille, jos tavaramerkillä loukataan niitä, ja oletetaan pikemminkin, että suojan laajuus on määritelty ja säännelty muualla. Jos Budvarin kannattama tulkinta olisi oikea, muilla aikaisemmilla oikeuksilla – kuten erittäin tunnetuilla aikaisemmilla tavaramerkeillä, tekijänoikeuksilla, teollisoikeuksilla tai henkilökohtaisilla oikeuksilla – olisi "täydellinen suoja" suhteessa myöhempiin tavaramerkkeihin riippumatta muista edellytyksistä, kuten kyseisten oikeuksien samankaltaisuudesta.

83 Anheuser-Buschin mukaan immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n kannalta todellinen kysymys on se, onko aikaisempia oikeuksia loukattu. Vastaus voidaan antaa ainoastaan huomioimalla näihin oikeuksiin sovellettavat erityissäännöt. Tältä osin Anheuser-Busch huomauttaa, että itse immateriaalioikeuksia sääntelevässä lakikoonnelmassa viitataan nimenomaisesti maaseutuoikeutta sääntelevään lakikoonnelmaan. Se toteaa erityisesti, että immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman VII kirjan II osasto, joka koskee "alkuperänimityksiä", sisältää yhden ainoan pykälän (L. 721-1 §), jossa todetaan, että "alkuperänimitysten määrittämiseen liittyvät säännöt vahvistetaan kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-1 §:ssä". Alkuperänimitysten suojaan on näin ollen sovellettava kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman säännöksiä, joissa puolestaan viitataan maaseutuoikeutta sääntelevään lakikoonnelmaan. Anheuser-Busch vastustaa siten Budvarin tukemaa kantaa, jonka mukaan merkkiä, jolla toistetaan alkuperänimitys, ei voida rekisteröidä tavaramerkiksi olosuhteista riippumatta. Anheuser-Buschin mielestä alkuperänimitystä suojataan tiettyä tavaraa

varten. Koska esillä olevissa asioissa kyseessä olevat tavarat ovat erilaisia, saman ilmaisun käyttämisellä näitä tavaroita varten ei voida loukata alkuperänimityksiä, paitsi erityisissä olosuhteissa. Tällaisista olosuhteista säädetään ainoastaan maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännessä momentissa eikä immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:ssä. Immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 § ei siis sovellu sen määrittämiseen, annetaanko Ranskan oikeudessa Budvarille asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu oikeus.

84 Anheuser-Busch toteaa lisäksi, että Budvar vetoaa immateraalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-3 §:n b ja c alakohdan rikkomiseen ensimmäistä kertaa kuusivuotisen menettelyn aikana. Anheuser-Busch ei usko, että näihin väitteisiin, joita ei voida ottaa tutkittavaksi ja jotka ovat soveltumattomia, on tarpeen vastata. Nämä väitteet on esitetty myöhässä ja joka tapauksessa tosiseikat tai todisteet eivät tue niitä. Anheuser-Busch korostaa myös sitä, että esillä olevat asiat perustuvat väitteisiin, jotka koskevat suhteellisia hylkäysperusteita. Immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-3 § koskee kuitenkin tavaramerkin rekisteröinnin ehdottomia hylkäysperusteita ja kaiken lisäksi sitä sovelletaan ainoastaan Ranskassa jätettyihin tavaramerkin rekisteröintiä koskeviin hakemuksiin.

b) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

85 On todettava, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdalla mahdollistetaan väitteen tekeminen yhteisön tavaramerkkiä koskevaa hakemusta vastaan muun merkin kuin aikaisemman tavaramerkin perusteella ja että tilanteesta, jossa kyse on aikaisemmasta tavaramerkistä, säädetään 8 artiklan 1–3 ja 5 kohdassa.

86 Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan mukaan tätä merkkiä on käytettävä liikeelämässä ja sen vaikutusalueen on oltava laajempi kuin paikallinen. Tähän merkkiin sovellettavan jäsenvaltion oikeuden mukaan merkkiin perustuvien oikeuksien on

oltava hankittu ennen yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen jättämispäivää tai ennen yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen tueksi vedottua etuoikeuspäivää. Edelleen tähän merkkiin sovellettavan jäsenvaltion oikeuden mukaan merkin on annettava haltijalleen oikeus kieltää myöhemmän tavaramerkin käyttö.

87 Budvar on saattanut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi kysymyksen, joka koskee asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa asetettua viimeistä edellytystä eli sitä, onko esillä olevassa asiassa riittävällä tavalla todistettu, että alkuperänimitykset, joihin on vedottu, antavat sovellettavan Ranskan oikeuden perusteella oikeuden kieltää myöhemmän tavaramerkin käytön.

88 Koska asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohta sijoittuu suhteellisille hylkäysperusteille varattuun osaan, ja kun otetaan huomioon saman asetuksen 74 artikla, todistustaakka sen osalta, antaako kyseinen merkki oikeuden kieltää myöhemmän tavaramerkin käytön, on SMHV:ssä, esitetyn väitteen tekijällä.

89 Tässä yhteydessä on huomioitava muun muassa kansallinen lainsäädäntö, johon on vedottu, ja kyseessä olevassa jäsenvaltiossa annetut tuomioistuinratkaisut. Tällä perusteella väitteen tekijän on osoitettava, että kyseinen merkki kuuluu jäsenvaltion oikeuden, johon on vedottu, soveltamisalaan ja että merkin nojalla voidaan kieltää myöhemmän tavaramerkin käyttö. On korostettava, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan yhteydessä väitteen tekijän esittämän näytön on liityttävä yhteisön tavaramerkkiin, jonka rekisteröintiä haetaan.

90 Palautettuaan mieleen Lissabonin sopimuksen 1 artiklan 1 ja 2 kohdan, 2 artiklan 1 kohdan, 3 artiklan, 5 artiklan 1 kohdan ja 8 artiklan (riidanalaisen päätöksen 41–45 kohta) valituslautakunta katsoi, että "Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröityjä alkuperänimityksiä suojataan Ranskassa maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n nojalla" (riidanalaisen päätöksen 46 kohta).

91 On todettava, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin säännökset toistetaan kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännessä momentissa.

92 On myös korostettava, että Budvar on vedonnut SMHV:n elimissä maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin säännöksiin, jotka on toistettu kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännessä momentissa, erityisesti valituslautakuntaan tehdyn valituksen yhteydessä.

93 Budvar vetoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ensimmäistä kertaa siihen tosiseikkaan, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 § ei soveltunut esillä olevaan asiaan ja että valituslautakunnan olisi pitänyt turvautua immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-3 §:n b ja c alakohtaan ja L. 711-4 §:n d alakohtaan.

94 Alustavasti on korostettava, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n säännösten lisäksi Budvar on vedonnut SMHV:n elimissä immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman tiettyihin pykäliin. Lisäksi erityisesti immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n d alakohdasta on todettava, että tämä säännös koskee "suojattuja" alkuperänimityksiä. Tästä syystä kantajalla oli oikeus pohtia immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n d alakohdan asemaa Ranskan oikeudessa ja mahdollista yhteyttä tämän säännöksen ja maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n välillä. Näistä syistä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että Budvarin tekemä riitauttaminen tavasta, jolla valituslautakunta on soveltanut maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:ää esillä olevassa asiassa ja se, että muun muassa immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n d alakohtaa ei ole otettu huomioon, voidaan ottaa tutkittavaksi.

95 Pääasian osalta on ensiksi todettava, että Budvar irrottautuu oikeudellisesta olettamasta, jonka mukaan maaseutuun sovellettavan lakikoonnelman L. 641-2 §:ää ei sovelleta sikäli kuin tällä säännöksellä kielletään sellaisen maantieteellisen

nimen käyttö, joka muodostaa alkuperänimityksen, eikä tavaramerkin rekisteröintiä. Budvarin väitteet on ymmärrettävä siten, että niiden mukaan maaseutuun sovellettavan lakikoonnelman L. 641-2 §:ää ei sovelleta yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä koskevassa menettelyssä. Riittää, että tältä osin todetaan, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa säädetään, että sovellettavan kansallisen oikeuden mukaan kyseisen merkin on annettava haltijalleen oikeus kieltää myöhemmän tavaramerkin "käyttö". Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa ei vaadita, että sovellettavan kansallisen oikeuden mukaan kyseisellä merkillä annetaan sen haltijalle oikeus kieltää "tavaramerkin rekisteröinti". Budvarin olettama ei siis ole perusteltu. Näin ollen maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljättä momenttia ei voida jättää huomioimatta tästä syystä.

96 Toiseksi on todettava, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L.641-2 §:n neljäs momentti koskee tilanteita, joissa myöhemmässä merkissä käytetään välittömästi tai välillisesti maantieteellistä nimeä, joka muodostaa alkuperämerkinnän.

97 Lissabonin sopimuksen 2 artiklassa, jonka perusteella kyseiset nimitykset on rekisteröity alkuperänimityksiksi, määrätään, että tässä sopimuksessa tarkoitetut alkuperämerkinnät muodostuvat maan, seudun tai paikkakunnan "maantieteellisestä nimityksestä", joka osoittaa tavaran olevan peräisin kyseisestä maasta tai kyseiseltä seudulta taikka paikkakunnalta, ja tavaran laatu tai ominaisuudet ovat olennaisesti tai yksinomaisesti maantieteellisen ympäristön, joka käsittää sen luonnon ja inhimilliset tekijät, ansiota.

98 Esillä olevassa asiassa on riidatonta, että kuviomerkissä, jonka rekisteröintiä haetaan, käytetään välittömästi maantieteellistä nimitystä, joka muodostaa Lissabonin sopimuksen 2 artiklassa tarkoitetun alkuperänimityksen.

99 Kolmanneksi on todettava, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljäs momentti on maatalous- tai elintarviketuotteiden hyödyntämistä

koskevassa IV osastossa ja 1 luvussa, jonka otsikko on "Alkuperänimitykset". Maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-1–L. 641-4 §:llä ohjataan alkuperänimitysten tunnustamista koskevaa menettelyä, ja L. 641-2 §:n neljännessä momentissa täsmennetään alkuperänimityksille annetun suojan laajuus silloin, kun käytetään maantieteellistä nimitystä, josta ne muodostuvat, tai jotakin muuta mainintaa, joka synnyttää mielikuvan siitä. On todettava, että yhteisön tasolla rekisteröityjen alkuperänimitysten, maantieteellisten merkintöjen ja erityisluonteesta annettujen todistusten suoja esitetään uudestaan maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 642-1–L. 642-4 §:ssä.

100 Kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 155-5 §:n neljäs momentti, jossa esitetään uudestaan maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin säännökset, esitetään osaltaan uudestaan jaksossa, jonka otsikko on "Alkuperänimitykset" ja joka on tavaroiden ja palvelujen hyödyntämistä koskevassa luvussa ja osastossa, joka koskee kuluttajille annettavia tietoja. Kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännessä momentissa palautetaan mieleen suojatun alkuperänimityksen myöntämistä koskeva menettely sellaisena kuin se on määriteltynä maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:ssä sekä tämän säännöksen neljännen momentin perusteella alkuperänimityksille annetun suojan laajuus silloin, kun käytetään maantieteellistä nimitystä, josta ne muodostuvat, tai jotakin muuta mainintaa, joka synnyttää mielikuvan siitä.

101 Tästä seuraa, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljäs momentti ja kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljäs momentti, jossa se esitetään uudestaan, ovat erityissäännöksiä, joilla määritellään alkuperänimitysten suojan laajuus Ranskan oikeudessa silloin, kun käytetään maantieteellistä nimeä, josta ne muodostuvat, tai jotakin muuta mainintaa, joka synnyttää mielikuvan siitä.

102 Immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n d alakohta ja muut tämän lakikoonnelman säännökset, joihin Budvar vetoaa, esitetään osaltaan uudestaan valmistajan, myyjän tai palvelun tarjoajan tavaramerkkeihin liittyvässä 1 osastossa ja 1 luvussa, jonka otsikko on "Tavaramerkin osatekijät".

103 Tältä osin on todettava aluksi, että immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman säännökset, joihin Budvar vetoaa, toisin kuin edellä mainitut maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman ja kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman säännökset, eivät ole lakikoonnelman alkuperänimityksiä koskevassa erityisessä osassa.

104 Sitten on todettava, että immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman säännökset, joihin Budvar vetoaa, koskevat tavaramerkkien rekisteröinnin edellytyksiä Ranskan oikeudessa eivätkä niiden asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan b alakohdassa tarkoitettua käyttöä.

105 Lisäksi erityisesti immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n d alakohdassa täsmennetään, että "tavaramerkiksi ei voida ottaa merkkiä, jolla loukataan – – suojattua alkuperänimitystä". Sen määrittelemiseksi, missä määrin alkuperänimitys on "suojattu" ja "loukataanko" merkillä mahdollisesti sitä, on tarkasteltava muun muassa maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljättä momenttia, joka on esitetty uudestaan kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännessä momentissa, kun, kuten esillä olevassa asiassa, maantieteellistä nimitystä, joka muodostaa mainitun alkuperänimityksen, käytetään haetussa tavaramerkissä.

106 Neljänneksi on korostettava, että sillä hetkellä, kun riidanalainen päätös tehtiin, ainoa Ranskan tuomioistuinlaitoksen ratkaisu, joka koski, kuten esillä oleva asia, maantieteellisen nimityksen, joka muodostaa kolmannessa maassa rekisteröidyn ja Lissabonin sopimuksella suojatun alkuperänimityksen, käyttöä erilaista tavaraa varten, ja joka oli tehty sen jälkeen, kun maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljäs momentti otettiin käyttöön Ranskan oikeudessa vuonna 1990, on cour d'appel de Paris'n 17.5.2000 antama tuomio, jolla vahvistettiin kuubalaiset alkuperänimitykset Habana ja Habanos sikareita ja tupakanoksien tai valmistetun tupakan sekä tästä tupakasta valmistettujen tuotteiden osoittamista varten (jäljempänä cour d'appel de Paris'n tuomio asiassa Habana). Budvar on vedonnut tähän tuomioon SMHV:n elimissä.

107 Tässä asiassa riitautettiin tavaramerkki Havana, joka oli rekisteröity ja jota käytettiin Ranskassa etenkin hajuvesiä varten.

108 Tässä tuomiossa cour d'appel de Paris arvioi aluksi kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännessä momentissa, jossa esitetään uudelleen maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin säännökset, säädetyt edellytykset ja päätyi toteamaan, että "vaara alkuperänimityksen Habana yleisen tunnettuuden väärinkäytöstä [oli] todellinen ja [ilmeni] siten riittävän selväpiirteisesti".

109 Sitten toisen kerran osassa, jonka otsikko on "Toteutettavat toimenpiteet", cour d'appel de Paris katsoi, että muun muassa immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman L. 711-4 §:n d alakohdan mukaisesti valittajalla oli "perusteet hakea Ranskassa rekisteröidyn tavaramerkin Havana julistamista mitättömäksi".

110 Lisäksi käyttämättä perusteena immateriaalioikeuksia sääntelevän lakikoonnelman säännöksiä cour d'appel de Paris täsmensi, että kantajalla oli myös "perusteet vaatia, että [kyseisiä] yhtiöitä kielletään käyttämästä nimitystä 'havana' [heidän] valikoimiin [sa] kuuluvien tavaroiden kokonaisuutta varten". Kun otetaan huomioon cour d'appel de Paris'n käyttämät sanavalinnat, nimityksen havana kielto perustui kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännen momentin säännöksiin, joilla esitetään uudestaan maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin säännökset.

111 Tästä seuraa, että cour d'appel de Paris arvioi mainitussa asiassa kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännessä momentissa, jossa toistetaan maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L-641-2 §:n säännökset, asetettuja edellytyksiä, määrittäessään suojaa, joka kyseisillä Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröidyillä alkuperänimityksillä voi olla Ranskan oikeudessa.

112 Tästä seuraa myös, että soveltamalla edellä mainittuja kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman säännöksiä, joissa esitetään uudestaan maaseutua sääntelevän lakikoonnelman säännökset, cour d'appel de Paris on voinut kieltää käyttämästä maantieteellistä nimeä, joka muodostaa kyseiset alkuperänimitykset kyseessä olevia tavaroita varten, ja siis näin ollen käyttämästä riidanalaista tavaramerkkiä. Maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin, jossa esitetään uudestaan kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljäs momentti, soveltamisella voidaan siis antaa oikeus kieltää myöhäisemmän tavaramerkin asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu "käyttäminen".

113 On todettava, että cour d'appel de Paris oli jo käyttänyt asiassa Habana noudattamaansa lähestymistapaa Ranskan oikeuden perusteella rekisteröityjen alkuperänimitysten suojan yhteydessä 15.12.1993 annetussa tuomiossa, joka koski suojattua alkuperänimitystä Champagne. Tämä tuomio, johon Budvar myös vetosi SMHV:n elimissä, koski Ranskassa hajuvesiä varten rekisteröityä tavaramerkkiä, johon kuului maantieteellinen nimi, joka muodosti mainitun alkuperänimityksen. Mainitussa asiassa cour d'appel de Paris sovelsi aluksi kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:än neljättä momenttia, jossa esitetään uudestaan maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljäs momentti, ennen kuin se lausui immateriaalioikeutta sääntelevän lakikoonnelman säännösten soveltamisesta.

114 Kun otetaan huomioon kaikki nämä seikat, on todettava, että valituslautakunta ei ole tehnyt virhettä, kun se on huomioinut maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin, joka on esitetty uudestaan kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännessä momentissa.

115 Näin ollen Budvarin esittämän ainoan kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä perusteettomana.

2. Toinen osa, joka on toissijainen ja liittyy maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin väärään soveltamiseen

a) Asianosaisten lausumat

Budvarin lausumat

116 Vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi todettava, että hakemus, joka koskee maantieteellisen nimen, joka muodostaa alkuperänimityksen, rekisteröimistä tavaramerkiksi, on maantieteellisen nimen maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännessä momentissa tarkoitettua käyttämistä, Budvar vaatii joka tapauksessa, että se toteaa, että valituslautakunta on riidanalaisessa päätöksessä soveltanut väärin tätä pykälää ja Lissabonin sopimuksen määräyksiä.

117 Budvar toteaa aluksi, että valituslautakunta on todennut perustellusti seuraavaa:

"On kiistatonta, että ranskalaisia alkuperänimityksiä suojataan Ranskassa ainoastaan, jos niiden yleinen tunnettuus on asianmukaisesti osoitettu. Maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:ssä säädetään, että maatalous-, metsätalous- ja elintarviketuotteet voivat saada alkuperänimityksen, jos muiden edellytysten ohella 'niiden yleinen tunnettuus on asianmukaisesti osoitettu'." (Riidanalaisen päätöksen 50 kohta.)

118 Budvar lisää, että valituslautakunta on kuitenkin uskonut voivansa täsmentää seuraavaa:

"Tätä edellytystä ei kuitenkaan sovelleta Lissabonin sopimuksen perusteella Ranskassa suojattuihin ulkomaisiin alkuperänimityksiin. Sopimuksen 5 artiklan

1 kohdasta ilmenee selvästi – – että alkuperämaassa suojattuja alkuperänimityksiä suojataan muissa erityisliiton maissa pelkän alkuperämaan toimivaltaisten viranomaisten esittämän pyynnön perusteella." (Riidanalaisen päätöksen 50 kohta.)

119 Budvarin mielestä tämä jälkimmäinen kannanotto on perusteeton.

120 Budvar toteaa ensinnäkin, että kaikilla Lissabonin sopimuksen allekirjoittajamailla on samankaltainen lainsäädäntö alkuperänimitysten hankkimisen osalta. Lissabonin sopimuksen 2 artiklassa annetaan tältä osin kaikissa allekirjoittajamaissa pätevä alkuperänimityksen määritelmä.

121 Näin ollen kaikissa Lissabonin sopimuksen allekirjoittajamaissa edellytetään alkuperänimityksen myöntämiseksi vakiintuneen yleisen tunnettuuden osoittamista. Budvarin mukaan tätä seikkaa ei kiistetä riidanalaisessa päätöksessä.

122 Budvar lisää, että maantieteellisten nimitysten "Budweiser" yleinen tunnettuus oluita varten on välttämättä osoitettu Tšekin tasavallassa kyseessä olevien alkuperänimitysten saamiseksi. Budvar palauttaa tältä osin mieleen, että kyseessä olevat alkuperänimitykset on rekisteröity 22.11.1967 WIPO:ssa.

123 Lisäksi Ranskan valtio on Lissabonin sopimuksen 1 artiklan toisen kohdan mukaisesti tunnustanut ja julistanut suojaamiskelpoiseksi alkuperänimitykset, joihin sisältyy maantieteellinen nimitys "Budweiser", Ranskan alueella 9.1.1970 annetulla asetuksella nro 70-65, joka on julkaistu Journal officiel de la République française sa 23.1.1970. Budvar täsmentää, että tätä asetusta vastaan ei ole nostettu mitään kannetta conseil d'Ètat'ssa.

124 Budvarin mielestä kyseessä olevia alkuperänimityksiä suojataan näin ollen Ranskassa jo pelkästään Lissabonin sopimuksen ja etenkin sen 1 artiklan toisen kohdan nojalla.

125 Siten Budvarin mukaan alkuperänimitystä, joka on syntynyt Lissabonin sopimuksen allekirjoittajamaassa, suojataan Ranskan alueella samalla tavalla kuin kansallisia nimityksiä, eikä vaadita osoittamaan, että nimitys on tosiasiallisesti yleisesti tunnettu. Riidanalaisessa päätöksessä todetaan siis virheellisesti, että "ei voida olettaa, että alkuperänimitykset – – joita suojataan Ranskassa Lissabonin sopimuksen perusteella, ovat Ranskassa yleisesti tunnettuja" (riidanalaisen päätöksen 50 kohta).

126 Budvar lisää, että valituslautakunta on soveltanut virheellisesti myös maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljättä momenttia, kun se toteaa seuraavaa:

"Kun alkuperänimitystä – – suojataan Ranskassa Lissabonin sopimuksen perusteella, se saa suojaa erilaisten tavaroiden osalta ainoastaan, jos esitetään todisteet siitä, että nimitys on Ranskassa yleisesti tunnettu, ja sen käyttö erilaisia tavaroita varten merkitsisi tämän tunnettuuden väärinkäyttöä tai heikentämistä.

– –

Esillä olevassa asiassa [Budvar] ei ole kyennyt esittämään todisteita siitä, että alkuperänimitykset ovat Ranskassa yleisesti tunnettuja, eikä siitä, kuinka alkuperänimitysten yleistä tunnettuutta, jos sellainen oli, voitiin väärinkäyttää tai heikentää,

jos [Anheuser-Buschille] annettiin lupa käyttää kuviomerkkiä, joka sisältää ilmaisun 'Budweiser', luokkiin 16, 21, 25 ja 30 kuuluvia hakemuksessa mainittuja tavaroita varten."

127 Budvar kiinnittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen huomion siihen, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljäs momentti, sellaisena kuin se on esitettynä uudestaan kuluttajaoikeutta sääntelevässä lakikoonnelmassa, koskee sellaisen maantieteellisen nimen käyttöä, joka muodostaa alkuperänimityksen tai osan siitä. Siinä ei tarkoiteta alkuperänimitystä vaan maantieteellistä nimeä, joka mainitaan alkuperänimityksessä. Tästä on siis pääteltävä, että maantieteellisen nimen, joka muodostaa alkuperänimityksen, toisintaminen on kiellettyä riippumatta siitä, ovatko tavarat samoja, samankaltaisia vai erilaisia. Tämä ratkaisu on johdonmukainen, koska maantieteellinen nimi on kaikkien alkuperänimitysten keskeinen ja ratkaiseva osatekijä. Pelkän maantieteellisen nimen käyttö on omiaan muistuttamaan tavarasta, jota alkuperänimitys koskee.

128 Esillä olevassa asiassa Anheuser-Busch on hakenut sellaisen tavaramerkin rekisteröintiä, jossa tiivistettynä toisinnetaan pelkkä maantieteellinen nimi "Budweiser" liittämättä sitä kokonaisuuteen, joka olisi omiaan häivyttämään sen alkuperänimitysluonteen. Ei siis ole aihetta soveltaa maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännessä momentissa säädettyä poikkeusta ja tarkastaa, voidaanko kuviomerkillä, jonka rekisteröintiä haetaan ja joka on tiivistettynä maantieteellinen nimi "Budweiser", heikentää tai väärinkäyttää kaikkiin alkuperänimityksiin välttämättä liittyvää yleistä tunnettuutta.

129 Erittäin toissijaisesti Budvar katsoo sitä paitsi, että kyseessä oleville alkuperänimityksille ominaista yleistä tunnettuutta voidaan väärinkäyttää tai heikentää kyseisen tavaramerkin rekisteröinnillä. Budvar täsmentää tältä osin, että missään Ranskan säädöksessä ei edellytetä, että tämän luontaisen yleisen tunnettuuden pitäisi olla erityisen voimakasta, jotta sen suoja ulottuisi erilaisiin tavaroihin. Voidaan

korkeintaan vaatia, että tavaramerkin, jolla toisinnetaan alkuperänimitykseen kuuluva maantieteellinen nimi, rekisteröinnillä voidaan heikentää ja latistaa tätä luontaista yleistä tunnettuutta.

130 Budvar toteaa, että kyseessä olevan tavaramerkin rekisteröintiä koskevan hakemuksen on tehnyt panimoyhtiö eli välitön kilpailija. Budvar toteaa toisaalta, että yksi Anheuser-Buschin rekisteröintihakemuksista (joka on ollut kohteena yhdistetyssä asiassa T-71/04) on ollut olutta varten. Lisäksi Budvar toteaa, että yksi haetun kuviomerkin osista on iskulause "king of beers". Näin ollen haetulla tavaramerkillä viitataan välittömästi oluisiin. Joka tapauksessa rekisteröintihakemuksen tekoaikaan Anheuser-Busch on panimoalan ammattilaisena välttämättä ollut tietoinen alkuperänimitysten, joihin vedotaan, yleisestä tunnettuudesta ainakin Tšekin alueella.

131 Tavaramerkin rekisteröintiä koskevan hakemuksen jättämisen olosuhteet paljastavat siis ilmeisen tahdon loukata tarkasteltujen alkuperänimitysten tunnettuutta heikentämällä niitä ja tuhoamalla niiden ainutlaatuisuuden sillä, että latistetaan nimitys "Budweiser", sekä myös yrityksen anastaa itselle nämä alkuperänimitykset. Se, että Anheuser-Busch on merkittävä panimo, paljastaa sen vapaamatkustamiseen liittyvät ja vilpilliset aikomukset sekä tarkoituksen heikentää ja latistaa alkuperänimityksiä. Budvar toteaa, että asioissa, joiden johdosta cour d'appel de Paris on antanut tuomiot 15.12.1993 (Champagne) ja 17.5.2000 (Habana, edellä 106 kohta) oli kyse yrityksistä, jotka eivät kilpailleet keskenään. Näissä asioissa todettiin kyseessä olevien alkuperänimitysten tunnettuuden väärinkäyttö.

132 Kaiken lisäksi Budvarin mukaan on otettava huomioon aikaisemmat oikeudelliset suhteet, joissa Budvar ja Anheuser-Busch ovat olleet vastakkain. Näiden asianosaisten välinen riita on alkanut yli sata vuotta sitten. Budvar toteaa, että vuonna 1894 Adolphus Busch oli näet ilmoittanut, että Budweisissa, Tšekkoslovakiassa, valmistetun oluen erinomaisuus oli innoittanut hänet kehittämään "Budweiser"-oluen, jota pannaan tšekkiläistä menetelmää käyttäen Saint Louisissa (Missouri), joka on Anheuser-Busch-yhtiön kotipaikka.

133 Budvar katsoo tämän perusteella, että alkuperänimitysten yleisen tunnettuuden vahingoittamisen vaara on siten riittävän selvä, joten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on hylättävä kyseessä olevien tavaramerkkien rekisteröinti.

SMHV:n lausumat

134 SMHV vastaa Budvarin väitteisiin arvioinnissaan, joka koskee asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa säädettyä edellytystä, jonka mukaan aikaisemman oikeuden on annettava haltijalleen sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti oikeus kieltää sen tavaramerkin käyttö, josta väite on tehty.

135 Todettuaan yhden ainoan kanneperusteen ensimmäisen osan yhteydessä, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljättä momenttia sovellettiin, SMHV arvioi alkuperänimityksille tämän säännöksen perusteella annettavan suojan laajuuden.

136 Tässä vaiheessa SMHV erottaa toisistaan tarpeen todistaa alkuperänimityksen tunnettuuden ja vaaran tämän tunnettuuden väärinkäytöstä tai heikentymisestä.

– Tarve todistaa alkuperänimityksen tunnettuus

137 SMHV toteaa, että Lissabonin sopimuksessa edellytetään, että jokainen sopijapuoli suojaa rekisteröityjä nimityksiä. Tämän suojan on SMHV:n mukaan vastattava vähintään Lissabonin sopimuksessa määrättyä suojan tasoa.

138 Tältä osin SMHV huomauttaa, että Lissabonin sopimuksen 3 artiklassa määrätään, että "on varmistettava suoja kaikelta väärinkäytöltä tai jäljittelyltä, vaikka tuotteen oikea alkuperä on merkitty tai vaikka suojattu nimi on käännetty tai siihen on liitetty ilmaisu kuten 'laatu', 'tyyppi', 'tuotettu kuten', 'jäljitelmä' tai muu samankaltainen ilmaisu".

139 SMHV:n mukaan edellytetty vähimmäissuoja ulottuu ainoastaan tavaroihin, joita varten rekisteröinti on tehty, ja samaan luokkaan kuuluviin tavaroihin (esillä olevassa asiassa olueen). Lissabonin sopimuksella ei vaadita tätä tavararyhmää laajempaa suojaa.

140 Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että alkuperänimitys ei voisi saada laajempaa suojaa sen maan lainsäädännön mukaisesti, jossa hankittua oikeutta käytetään.

141 SMHV palauttaa mieleen maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin ja katsoo, että tällä säännöksellä annetaan kahdenlaista suojaa.

142 Aluksi maaseutua sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännessä momentissa säädetään vähimmäissuojasta, joka kattaa saman nimityksen tai nimityksen, joka voi tuoda mieleen alkuperänimityksen, käytön samankaltaisia tavaroita varten. Tämä suoja on ehdotonta, siihen voidaan vedota kaikkien, kotimaisten ja ulkomaisten, alkuperänimitysten osalta ja ainoat seikat, jotka on osoitettava, ovat merkkien välinen mahdollinen mielleyhtymä ja tavaroiden samankaltaisuus.

143 Sitten maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännessä momentissa säädetään kotimaisten tai ulkomaisten alkuperänimitysten laajemmasta suojasta, joka ulottuu saman nimityksen tai nimityksen, joka voi tuoda mieleen alkuperänimityksen, käyttöön erilaisia tavaroita varten. Tämän suojan edellytyksenä ovat todisteet siitä, että alkuperänimitys on tunnettu, ja että tätä tunnettuutta voidaan väärinkäyttää tai heikentää.

144 Tätä vaaraa on arvioitava ranskalaisen yleisön kannalta. Vastaavasti on todistettava, että ranskalainen yleisö on tietoinen alkuperänimityksen yleisestä tunnettuudesta. Jos tätä yleistä tunnettuutta ei ole, ei voi olla vaaraa sen väärinkäytöstä tai heikentämisestä.

145 Näin ollen valituslautakunta ei ole tehnyt virhettä, kun se on katsonut, että "ei voida olettaa, että alkuperänimityksillä – – joita suojataan Ranskassa Lissabonin sopimuksen perusteella, ovat Ranskassa tunnettuja" (riidanalaisen päätöksen 50 kohta).

146 Näin ollen Budvar väittää perusteettomasti, että alkuperänimitys on määritelmänsä mukaisesti yleisesti tunnettu tai hyvin tunnettu. Budvarin sekaannus johtuu siitä, että "tavaran yleinen tunnettuus", jota edellytetään Lissabonin sopimuksen 2 artiklan 2 kohdassa alkuperämaassa tapahtuvaa rekisteröintiä varten, ei välttämättä ulotu muihin jäsenmaihin, joissa suojaa haetaan. Näin ollen "Budweiserin" kaltaisella merkinnällä, joka on yleisesti tunnettu Tšekin tasavallassa, mutta jota ei tunneta tai käytetä laajalti Ranskan markkinoilla, ei voi olla yleistä tunnettuutta Ranskassa.

147 Tämän seikan osalta SMHV katsoo, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin ja kaikkien muidenkin säännösten, joilla kielletään alkuperänimityksen yleisen tunnettuuden väärinkäyttö, hyväksikäyttö, heikentäminen tai tahraaminen (SMHV viittaa erityisesti maataloustuotteiden ja

elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 14.7.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2081/92 (EYVL L 208, s. 1) 13 artiklan 1 kohtaan), tarkoituksena on suojata alkuperänimityksen "mielikuvaa" eli sen taloudellista arvoa. Tämä vahinko voi syntyä ainoastaan, jos alkuperänimitys on yleisesti tunnettu maassa, jossa suojaa vaaditaan.

148 SMHV toteaa, että yhteisöjen tuomioistuin on tunnistanut alkuperänimitysten "tunnettuuden" käsitteen edellä 62 kohdassa mainitussa asiassa Consorzio del Prosciutto di Parma ja Salumificio S. Rita antamassaan tuomiossa (64 kohta), joka koski asetusta N:o 2081/92, seuraavin sanoin:

"Alkuperänimitysten maine riippuu siitä mielikuvasta, joka kuluttajilla on niistä. Tämä mielikuva riippuu puolestaan olennaisesti tuotteen erityisominaisuuksista ja yleisemmin ottaen sen laadusta. Tuotteen maine perustuu viime kädessä sen laatuun."

149 SMHV:n mukaan mielikuva alkuperänimityksistä tai niiden tunnettuus riippuu yleisön subjektiivisesta mieltämistavasta ja voi vaihdella tarkasteltavana olevan alueen mukaan. SMHV:n mukaan pitää paikkansa, että mielikuva alkuperänimityksestä tai sen tunnettuus perustuu tavaran laatuun. Mielikuva alkuperänimityksestä tai sen tunnettuus riippuu kuitenkin merkittävästi muista seikoista, jotka eivät liity tavaraan itseensä. SMHV tarkoittaa erityisesti myynninedistämiseen tehtyjen sijoitusten määrää, alkuperänimitysten käytön intensiivisyyttä ja tavaralla olevaa markkinaosuutta.

150 Koska alkuperänimitysten tunnettuus riippuu SMHV:n mukaan pääasiallisesti näistä seikoista ja niiden vaikutuksesta yleisöön, tätä tunnettuutta ei voida päätellä Lissabonin sopimuksen mukaisesti tehdystä rekisteröinnistä, ja se on aina tarpeen

todistaa jokaisessa maassa, jossa vedotaan tälle tunnettuudelle aiheutuneeseen haittaan. Muun ratkaisun seurauksena laajalti tunnetuille ja heikosti tunnetuille alkuperänimityksille annettaisiin samanasteinen suoja ja heikosti tunnetuille alkuperänimityksille todennäköisesti suoja maassa, jossa ne eivät ole yleisesti tunnettuja.

151 SMHV katsoo edellä esitetyllä perusteella, että valituslautakunta ei ole tehnyt virhettä pitäessään maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin soveltamisen edellytyksenä sitä, että alkuperänimitykset ovat tunnettuja Ranskassa.

152 Ranskalainen oikeuskäytäntö tukee tätä päätelmää. SMHV:n mukaan tietyissä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan soveltamisalaan kuuluvissa tapauksissa kansallista lainsäädäntöä on sovellettava niin kuin kansallinen tuomioistuin tekisi. Näin ollen kansallisilla tuomioilla on erityisen suuri merkitys.

153 Tältä osin SMHV:n mukaan valituslautakunta on perustellusti viitannut edellä 106 kohdassa mainittuun asiassa Habana annettuun tuomioon, joka koski Lissabonin sopimuksen perusteella sikareja varten suojatun alkuperänimityksen Havane ja hajuvesiä varten rekisteröidyn myöhemmän tavaramerkin Havana välistä ristiriitaa. Tästä tuomiosta ilmenee, että kanne on hylätty, koska kansainvälisen alkuperänimityksen Havane tunnettuutta Ranskassa ei ollut osoitettu.

154 SMHV lisää, että kun vaaditaan suojaa myöhemmän nimityksen käytöltä erilaisia tavaroita varten, Ranskan tuomioistuimet edellyttävät todisteita kaikkien alkuperänimitysten tunnettuudesta riippumatta siitä, ovatko ne kansallisia vai kansainvälisiä. SMHV viittaa cour d'appel de Paris'n 15.12.1993 ja 12.9.2001 antamiin tuomioihin, jotka liittyvät alkuperänimitykseen Champagne ja jotka ovat kannekirjelmän liitteenä. Näin ollen erilaista kohtelua ei esiinny, päinvastoin kuin Budvar väittää.

– Alkuperänimityksen tunnettuuden väärinkäyttö tai heikentäminen

155 SMHV väittää, että valituslautakunta on hylännyt kanteen perustellusti myös siitä syystä, että Budvar ei ollut kyennyt "osoittamaan, kuinka alkuperänimitysten tunnettuutta, jos sellainen oli, voitiin väärinkäyttää tai heikentää, jos [Anheuser-Buschille] annetaan lupa käyttää kuviomerkkiä, joka sisältää ilmaisun 'Budweiser', luokkiin 16, 21, 25 ja 30 kuuluvia hakemuksessa mainittuja tavaroita varten" (riidanalaisen päätöksen 53 kohta).

156 Budvar ei ole missään menettelyn vaiheessa esittänyt mitään tosiseikkaa tai perustelua, joka tukisi kanneperustetta, jonka mukaan kyseisten tavaramerkkien käyttäminen voisi merkitä alkuperänimitysten yleisen tunnettuuden väärinkäyttöä tai heikentämistä. Valituslautakunta, jota sitoi asetuksen N:o 40/94 74 artiklan 1 kohta, ei näin ollen tehnyt virhettä torjuessaan tällaisen väärinkäytön tai heikentämisen mahdollisuuden.

157 SMHV:n mukaan kannekirjelmässä tältä osin esitettyjä väitteitä ei siten voida ottaa tutkittavaksi, koska ne on esitetty ensimmäisen kerran ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

158 Vaikka olisi kuitenkin katsottava, että nämä väitteet voidaan ottaa tutkittavaksi, SMHV toteaa, että alkuperänimitysten tunnettuuden väärinkäytöstä voi olla kyse silloin, kun yhtiöt ottavat tahallaan käyttöön samat tai samankaltaiset merkit käytettäväksi eri aloilla tarkoituksenaan hyötyä aikaisemman oikeuden haltijan toteuttamista sijoituksista. Tämä tilanne muistuttaa jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21.12.1988 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY (EYVL 1989, L 40, s. 1) 5 artiklan 2 kohdan tai asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 5 kohdan mukaista aikaisemman tavaramerkin maineen epäoikeutettua hyväksi käyttämistä.

159 SMHV myöntää, että kuviomerkin, joka sisältää ilmaisun "king of beers", käyttö minkä tahansa tavaran yhteydessä voi teoriassa luoda yleisön keskuudessa mielleyhtymän oluisiin, koska tavaramerkki sisältää ilmaisun "king of beers" ja koska yleisö voi mieltää tämän käyttämisen Anheuser-Buschin panimon päätoiminnan välilliseksi edistämiseksi. Tämä on totta erityisesti silloin, kun kyse on haetun kuviomerkin käytöstä luokkaan 30 kuuluvien "välipalojen" yhteydessä, koska näitä tavaroita voidaan myydä baarien ja kahviloiden tiskeillä. Näin ollen jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoisi, että alkuperänimitysten voidaan olettaa olevan yleisesti tunnettuja, SMHV pyytää, että asia palautetaan valituslautakuntaan tätä kysymystä koskevaa lisäarviointia varten.

160 Alkuperänimitysten tunnettuuden heikkenemisestä SMHV katsoo, että tällaista heikkenemistä voi esiintyä silloin, kun tavarat, joita varten kilpailevaa merkkiä käytetään, vetoavat yleisön aisteihin siten, että vaikutetaan mielikuvaan alkuperänimityksestä ja sen vetovoimaan. Tämä tilanne muistuttaa ensimmäisen direktiivin 89/104 5 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 5 kohdan mukaista haitan aiheuttamista aikaisemman tavaramerkin maineelle.

161 Tässä asiassa ei kuitenkaan ole yhtäältä oluen ja toisaalta suurimman osan tavaroista, joita rekisteröintihakemus koskee, välillä vastakkainasettelua, joka voisi vaikuttaa mielikuvaan aikaisemmista alkuperänimityksistä. Lisäksi on epätodennäköistä, että kyseessä olevien tavaramerkkien käyttö suurimman osan tavaramerkkihakemuksessa tarkoitetuista tavaroista yhteydessä voi synnyttää kielteisiä tai epämiellyttäviä mielleyhtymiä, jotka olisivat ristiriidassa aikaisempien alkuperänimitysten mahdollisen ylellisyyden kanssa.

162 Lisäksi SMHV esittää huomautuksia Tšekin tasavallan liittymisasiakirjasta, joka on tullut voimaan 1.5.2004, ja asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan muutoksesta.

163 Tšekin tasavallan liittymisasiakirjasta SMHV toteaa, että 1.5.2004 lähtien eli riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen nimiä "Ceskobudejovické pivo" ja "Budejovické pivo" ("Budweiser Bier") suojataan asetuksen N:o 2081/92 perusteella alkuperänimityksinä, mutta toisaalta liittymisasiakirjassa määrätään, että tämä suoja "ei kuitenkaan vaikuta Euroopan unionissa liittymispäivänä olemassa oleviin olutmerkkioikeuksiin tai muihin oikeuksiin".

164 Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan osalta SMHV toteaa, että kyseistä artiklaa on muutettu 19.2.2004 annetulla neuvoston asetuksella N:o 422/2004 (EUVL L 70, s. 1) eli riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen, jotta yhteisön lainsäädännöllä suojatut aikaisemmat oikeudet sisällytettäisiin säännöksen soveltamisalaan.

165 SMHV:n mukaan näiden muutosten ei pitäisi vaikuttaa esillä olevaan asiaan, koska ne on tehty riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen. Joka tapauksessa SMHV toteaa, että asetuksen N:o 2081/92 13 artiklan 1 kohdan a alakohdan sanamuoto vastaa maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n sanamuotoa.

Anheuser-Buschin lausumat

166 Anheuser-Busch katsoo, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n perusteella tunnettuus on edellytyksenä suojan saamiselle muuta kuin sitä tavaraa varten, jota varten alkuperänimitystä suojataan, ja arvioi, onko tällaisesta tunnettuudesta kyse tässä asiassa.

167 Anheuser-Buschin mukaan Budvar ei ole koskaan väittänyt, että tunnettuus ranskalaisen yleisön keskuudessa olisi tosiasiallisesti olemassa, eikä esittänyt todisteita tästä tunnettuudesta. Anheuser-Busch lisää, että alkuperänimitysten käytöstä Ranskassa ei ole edes vihjattu, ja toteaa tältä osin, että Budvar ei ole toimittanut laskuja, mainoksia, esitteitä eikä myyntiin tai mainoskuluihin, markkinaosuuksiin tai alkuperänimitysten tunnettuuteen liittyviä lukuja.

168 Budvar on pikemminkin väittänyt, että alkuperänimityksillä on "luontainen tunnettuus", jonka olemassaolo on oletettava, koska tällainen tunnettuus on täysin riippumaton maantieteellisen nimen käytöstä Ranskassa ja siitä, miten kuluttajat mieltävät sen. Tätä väitettä tukeva perustelu, jonka Budvar on esittänyt, on se, että ranskalaisen alkuperänimityksen tunnettuus on todistettava sillä hetkellä, kun sen suojaa haetaan Ranskassa Institut national des appellations d'originelta.

169 Anheuser-Buschin mukaan todisteita tällaisesta tunnettuudesta edellytetään ainoastaan suojattaessa ranskalaisia alkuperänimityksiä. Tunnettuutta Ranskassa ei vaadita ulkomaisten alkuperänimitysten tunnustamista varten. On satoja rekisteröityjä alkuperänimityksiä, jotka ovat voimassa Ranskassa Lissabonin sopimuksen perusteella, mutta jotka ovat täysin tuntemattomia ranskalaisten suurelle enemmistölle. Anheuser-Busch viittaa 18.2.2002 valituslautakunnalle jättämäänsä kirjelmään, jonka se liittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämäänsä vastauskirjelmään, ja erityisesti immateriaalioikeuksiin erikoistuneen ranskalaisen asianajajan lausuntoon.

170 Anheuser-Busch viittaa cour d'appel de Paris'n antamiin tuomioihin asioissa Habana ja Champagne ja lisää, että ei ole koskaan osoitettu, että esillä olevissa asioissa kyseessä olevia alkuperänimityksiä on käytetty Ranskassa, eikä edes sitä, että niistä on tullut tunnettuja Ranskan yleisön keskuudessa.

171 Näistä syistä valituslautakunnan päätelmät riidanalaisessa päätöksessä ja erityisesti tämän päätöksen 49–53 kohdassa vahvistetut päätelmät ovat paikkansapitäviä.

172 Lisäksi Anheuser-Busch korostaa, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:llä asetetaan sen edellytykseksi, että alkuperänimitystä suojataan siltä, että suojattua nimitystä käytetään erilaisia tavaroita varten, sen, että tämän nimityksen tunnettuutta voidaan väärinkäyttää tai heikentää.

173 Anheuser-Buschin mukaan tunnettuutta, jota ei ole, ei voida väärinkäyttää tai heikentää maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:ssä tarkoitetulla tavalla. Budvar ei ole kyennyt osoittamaan minkäänlaista alkuperänimitysten väärinkäyttöä tai heikentämistä.

174 Budvarin väitteillä, jotka koskevat Anheuser-Buschin väitettyä pahansuopaa asennetta, ei ole merkitystä, ja ne on esitetty selvästi liian myöhään. Kaiken lisäksi mikään merkityksellinen tosiseikka tai todiste ei tue niitä ja ne ovat tosiasiassa yksinkertaisesti vääriä. Anheuser-Busch katsoo myös, että asianosaisen asenteella ei ole mitään merkitystä sen kannalta, aiheutuuko merkin käytöstä mahdollista haittaa tai väärinkäytetäänkö toisen merkin yleistä tunnettuutta.

175 Joka tapauksessa esitettyjen lisäperustelujen nojalla Anheuser-Busch katsoo, että Budvarin väite on hylättävä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan perusteella.

176 Ensinnäkin Anheuser-Busch katsoo, että yhtenä väitteen hylkäämisen perusteena on se, että Budvar on toimittanut riittämättömän selvityksen asiassa sovellettavasta

oikeudesta. Toiseksi Anheuser-Busch esittää, että alkuperänimitysten käytöstä liikeelämässä Ranskassa ennen tavaramerkkihakemuksen jättämistä ei ole todisteita. Kolmanneksi Anheuser-Buschin mukaan Budvar ei ole esittänyt mitään todisteita siitä, että kyseisten merkkien käyttö olisi ollut merkittävämpää kuin pelkästään paikallista. Neljänneksi Anheuser-Busch väittää, että kyseiset alkuperänimitykset eivät ole päteviä, koska ne eivät ole Lissabonin sopimuksessa asetettujen tunnustamisedellytysten mukaisia.

b) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

177 Ensiksi, kun otetaan huomioon se, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 642-1 §:n neljättä momenttia sovellettiin esillä olevaan asiaan ja että haetun kuviomerkin kattamat tavarat ja kyseisen alkuperänimityksen kattamat tavarat olivat erilaisia, valituslautakunta totesi seuraavaa:

"On kiistatonta, että ranskalaisia alkuperänimityksiä suojataan Ranskassa vain, jos niiden yleinen tunnettuus on asianmukaisesti osoitettu – – [ja] ei voida olettaa, että ulkomaiset alkuperänimitykset, joita suojataan Ranskassa Lissabonin sopimuksen perusteella, ovat Ranskassa tunnettuja." (Riidanalaisen päätöksen 50 kohta.)

178 Toiseksi valituslautakunta täsmensi seuraavaa:

"Kun ulkomaista alkuperänimitystä suojataan Ranskassa Lissabonin sopimuksen perusteella, se saa suojaa erilaisten tavaroiden osalta ainoastaan, jos esitetään todisteet siitä, että nimitys on Ranskassa tunnettu, ja sen käyttö voisi merkitä alkuperänimityksen yleisen tunnettuuden väärinkäyttöä tai heikentäisi sitä." (Riidanalaisen päätöksen 51 kohta.)

179 Kolmanneksi valituslautakunta täsmensi seuraavaa:

"[Budvar] ei ole kyennyt esittämään todisteita siitä, että alkuperänimitykset ovat Ranskassa tunnettuja, eikä osoittamaan, kuinka alkuperänimitysten tunnettuutta, jos sellainen oli, voitiin väärinkäyttää tai heikentää, jos [Anheuser-Buschille] annetaan lupa käyttää kuviomerkkiä, joka sisältää ilmaisun 'Budweiser', luokkiin 16, 21, 25 ja 30 kuuluvia hakemuksessa mainittuja tavaroita varten." (Riidanalaisen päätöksen 53 kohta.)

180 Yhden ainoan kanneperusteen toisessa osassa esitetyillä Budvarin väitteillä vedotaan tosiasiassa kahteen virheeseen, jotka valituslautakunta on Budvarin mukaan tehnyt.

181 Aluksi Budvar katsoo ennen kaikkea, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännessä momentissa asetetut edellytykset sille, että toisessa maassa rekisteröityjä alkuperänimityksiä suojataan Lissabonin sopimuksen perusteella Ranskassa erilaisten tavaroiden ollessa kyseessä, ja erityisesti tarve osoittaa mainittujen nimitysten yleisen tunnettuuden väärinkäyttö tai heikentäminen, ovat tiukempia kuin Lissabonin sopimuksessa määrätyt edellytykset. Näin ollen maantieteellistä nimeä, joka muodostaa Lissabonin sopimuksen perusteella suojatun rekisteröidyn alkuperänimityksen, suojataan riippumatta siitä, mitä tavaroita varten myöhempi tavaramerkki on, eikä minkäänlaisen yleisen tunnettuuden tai mainitun tunnettuuden väärinkäytön tai heikentämisen vaaran osoittaminen ole tarpeen.

182 Tässä yhteydessä Budvar täsmensi suullisessa käsittelyssä, että Ranskan perustuslain 55 §:n perusteella asianmukaisesti ratifioiduilla tai hyväksytyillä valtiosopimuksilla on julkaisemisestaan saakka säädöshierarkiassa lakeja korkeampi asema, jollei kunkin valtiosopimuksen osalta siitä, miten muu osapuoli soveltaa sitä, muuta johdu. Näin ollen Lissabonin sopimuksen voimaantuloa aikaisempia ja jopa

myöhäisempiä Ranskan lain säännöksiä on tulkittava tämän sopimuksen määräysten mukaisesti. Budvar on lisännyt, että se arvostelee tapaa, jolla Ranskan viranomaiset soveltavat Lissabonin sopimusta.

183 Sitten ja joka tapauksessa Budvar katsoo, että kyseessä olevien alkuperänimitysten voidaan olettaa olevan yleisesti tunnettuja, ja vaara tämän tunnettuuden väärinkäytöstä tai heikentämisestä on näytetty toteen.

Maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännessä momentissa asetettujen edellytysten yhdenmukaisuus Lissabonin sopimuksen määräysten kanssa erilaisten tavaroiden osalta

184 Euroopan unionin nykyisistä jäsenvaltioista Ranskan tasavalta, Unkarin tasavalta, Italian tasavalta, Portugalin tasavalta, Tšekin tasavalta ja Slovakian tasavalta olivat Lissabonin sopimuksen sopijapuolia riidanalaisen päätöksen tekohetkellä.

185 Ensinnäkin Lissabonin sopimuksen määräysten mukaisesti on huomioitava alkuperänimityksen ja tavaran, jota tämä nimitys koskee, sekä nimitykseen perustuvan suojan välinen läheinen yhteys. Lissabonin sopimuksen sopijapuolet ovat erityisesti sitoutuneet suojaamaan mainitun sopimuksen 1 artiklan 2 kohdan nojalla muiden maiden "tavaroiden" alkuperänimityksiä. Lissabonin sopimuksen sovellutussääntöjen 5 säännön 2 kohdan iv alakohdan mukaan mainitun sopimuksen perusteella tehtävissä alkuperänimityksen kansainvälistä rekisteröintiä koskevissa hakemuksissa on täsmennettävä "tavara, jota varten tätä nimitystä sovelletaan".

186 Toiseksi Lissabonin sopimuksen 2 artiklan 1 kohdassa määrätään, että tavaran, jonka hyväksi alkuperänimitystä sovelletaan, laadun tai ominaisuuksien on oltava olennaisesti tai yksinomaisesti maantieteellisen ympäristön, joka käsittää sen luonnon ja inhimilliset tekijät, ansiota. Lisäksi Lissabonin sopimuksen 3 artiklassa tarkoitettu suoja koskee tilannetta, jossa rekisteröityä alkuperänimitystä väärinkäytetään tai jäljitellään. Tässä yhteydessä alkuperänimitystä suojataan kaikkea väärinkäyttöä tai jäljittelyä vastaan, kun kyseessä olevat tavarat ovat samoja tai samankaltaisia. Tämän suojan tarkoituksena on varmistaa, että kyseessä olevan tavaran laatua tai ominaisuuksia, jotka johtuvat sen maantieteellisestä ympäristöstä, joka käsittää sen luonnon ja inhimilliset tekijät, ei oikeudettomasti anasteta tai jäljitellä.

187 Kolmanneksi Lissabonin sopimuksen 3 artiklassa määrätään, että suoja varmistetaan, "vaikka tuotteen oikea alkuperä on merkitty" tai nimitys on käännetty tai siihen on liitetty ilmaisu kuten "laatu", "tyyppi", "menetelmä", "tuotettu kuten", "jäljitelmä" tai muu samankaltainen ilmaisu. Kun otetaan huomioon käytetyt ilmaisut, näillä täsmennyksillä on merkityssisältö ainoastaan silloin, kun kyseessä olevat tavarat ovat samoja tai vähintään samankaltaisia.

188 Näin ollen on todettava, että Lissabonin sopimuksen perusteella myönnettävää suojaa sovelletaan, sanotun kuitenkaan estämättä sopijapuolta laajentamasta tätä suojaa alueellaan, kun kyseessä olevan alkuperänimityksen ja merkin, jolla voidaan loukata mainittua alkuperänimitystä, kattamat tavarat ovat samoja tai vähintään samankaltaisia.

189 Lisäksi, eikä kyse ole analogiaan perustuvasta arvioinnista, yhteisön tasolla maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 14.7.1992 annettu asetus N:o 2081/92, sellaisena kuin sitä sovellettiin tosiseikkojen tapahtuma-aikaan, sisältää 13 artiklansa 1 kohdan b alakohdassa säännöksiä, jotka muistuttavat Lissabonin sopimuksen 3 artiklassa olevia määräyksiä, mutta myös 13 artiklan 1 kohdan a alakohdassa nimenomaisesti säännöksiä, joissa säädetään tietyin edellytyksin yhteisön tasolla rekisteröityjen

nimitysten suojasta silloin, kun kyseessä olevat tavarat eivät ole vertailukelpoisia niiden tavaroiden kanssa, joita varten nämä nimitykset on rekisteröity.

190 Oikeuskäytännöstä ja etenkään yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-87/97, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, 4.3.1999 antamasta tuomiosta (Kok. 1999, s. I-1301) tai julkisasiamies Jacobsin tätä tuomiota varten antamasta ratkaisuehdotuksesta (Kok. 1999, s. I-1304) ei ilmene, että asetuksen N:o 2081/92 13 artiklan 1 kohdan b alakohtaa olisi tulkittu niin, että mainitun artiklan perusteella annettua suojaa sovellettaisiin silloin, kun kyseessä olevat tavarat ovat erilaisia, koska mainittua tilannetta säännellään saman asetuksen 13 artiklan 1 artiklan a alakohdassa.

191 On tässä yhteydessä todettava, että jos Budvarin esittämä Lissabonin sopimuksen tulkinta, jonka mukaan nimitysten suoja ulottuisi kaikkiin tavaroihin riippumatta siitä, olivatko ne samoja, samankaltaisia vai erilaisia, vastaisi mainitun sopimuksen laatijoiden tahtoa, tästä tulkinnasta olisi seurannut sillä hetkellä, kun asetus N:o 2081/92 annettiin, että tietyt jäsenvaltiot, jotka ovat myös mainitun sopimuksen sopijapuolia, asetettaisiin ristiriitaiseen tilanteeseen. Vaikka asetuksen N:o 2081/92 13 artiklan 1 kohdan b alakohta ja Lissabonin sopimuksen 3 artikla näet on laadittu sanamuodoltaan lähes samanlaisiksi, rekisteröityjen alkuperänimitysten suoja yhteisön tasolla tai Lissabonin sopimuksen perusteella vaihtelisi huomattavasti yhteismarkkinoilla erilaisten tuotteiden osalta sen mukaan, mitä edellä mainituista säännöksistä tai määräyksistä sovellettaisiin.

192 Se, että Lissabonin sopimukseen perustuvaa suojaa sovelletaan vain, kun kyseessä olevan alkuperänimityksen ja merkin, jolla voidaan loukata mainittua alkuperänimitystä, kattamat tavarat ovat samoja tai vähintään samankaltaisia, ei kuitenkaan estä sitä, että Lissabonin sopimuksen sopijapuolet voivat säätää kansallisessa lainsäädännössään laajemmasta suojasta.

193 Lissabonin sopimuksen 4 artiklassa todetaan lisäksi, että mainitun sopimuksen määräyksillä ei mitenkään kumota kussakin sopijapuolena olevassa maassa muiden kansainvälisten sopimusten tai kansallisen lainsäädännön tai oikeuskäytännön nojalla jo voimassa olevaa alkuperänimitysten suojaa.

194 Maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin säännökset, jotka on esitetty uudestaan kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännessä momentissa, sellaisina kuin Ranskan tuomioistuimet soveltavat niitä Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröityjen alkuperänimitysten suojaan, ovat tämän ajattelutavan mukaisia.

195 Näissä säännöksissä säädetään, että maantieteellistä nimeä, joka muodostaa alkuperänimityksen, tai mitään muuta mainintaa, joka synnyttää mielikuvan siitä, ei voida käyttää mitään samankaltaista tavaraa varten ja mahdollistetaan se, että Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröidyt alkuperänimitykset voivat saada mainitun sopimuksen 3 artiklassa määrätyn suojan jäljittelyä ja väärinkäyttöä vastaan. Tässä yhteydessä, jos kyseessä olevat tavarat olisivat samoja tai samankaltaisia, alkuperänimityksiä, joihin Budvar on vedonnut ja jotka on esitetty edellä 16 kohdassa, voitaisiin suojata Ranskan oikeuden perusteella, eikä tarvitsisi osoittaa, että nämä nimitykset ovat tunnettuja Ranskan alueella, eikä varsinkaan sitä, että tätä tunnettuutta voidaan väärinkäyttää tai heikentää.

196 Lisäksi säätämällä, että maantieteellistä nimeä, joka muodostaa alkuperänimityksen, tai mitään muuta mainintaa, joka synnyttää mielikuvan siitä, ei voida käyttää mitään muuta tavaraa tai palvelua varten, jos tällä käytöllä voidaan väärinkäyttää tai heikentää alkuperänimityksen tunnettuutta, L. 641-2 §:n neljännessä momentissa, joka on esitetty uudestaan kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännessä momentissa, mahdollistetaan se, että Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröidyt alkuperänimitykset voivat saada laajempaa suojaa kuin mainitussa sopimuksessa on määrätty. Tälle laajemmalle suojalle on kuitenkin asetettu tiettyjä edellytyksiä.

197 Edellä esitetystä seuraa, että päinvastoin kuin Budvar pääasiallisesti väittää, maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännessä momentissa asetetut edellytykset erilaisten tavaroiden osalta eivät ole tiukempia kuin Lissabonin sopimuksessa asetetut edellytykset.

198 Ylimääräisenä perusteluna ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että WIPOn kansainvälinen toimisto, joka hallinnoi Lissabonin sopimusta, on itse korostanut 8.6.2000 päivätyssä julkisessa asiakirjassa, jonka otsikko on "Mahdollisia ratkaisuja tavaramerkkien ja alkuperänimitysten välisessä ristiriitatilanteessa ja samannimisten alkuperänimitysten välisessä ristiriitatilanteessa", joka on saatavissa WIPOn internet-sivustosta viittauksella SCT/5/3 ja jota on jaeltu tavaramerkkejä, teollismalleja ja maantieteellisiä merkintöjä koskevaa lainsäädäntöä käsittelevän pysyvän komitean viidennessä istunnossa, seuraavaa:

"Jokaisella maantieteellisen merkinnän laillisella käyttäjällä on oikeus estää ketä tahansa käyttämästä tätä merkintää, jos tavaroilla, joissa sitä käytetään, ei ole merkinnän mukaista maantieteellistä alkuperää. Kuten tavaramerkkeihin, maantieteellisiin merkintöihin sovelletaan 'tavaralajiperiaatetta', eli niitä suojataan ainoastaan sen tavaralajin osalta, joissa niitä todella käytetään, ja 'alueperiaatetta', eli niitä suojataan määrätyllä maantieteellisellä alueella ja niihin sovelletaan tällä alueella sovellettavia lakeja ja asetuksia. Tavaralajiperiaatteesta on poikkeus tunnettujen maantieteellisten merkintöjen osalta. Tällä hetkellä WIPOn hallinnoimissa sopimuksissa tai [tekijän- ja teollisoikeuksien kauppaan liittyvistä näkökohdista tehdyssä] sopimuksessa ei määrätä suojan laajentamisesta tähän erityiseen maantieteellisten merkintöjen ryhmään." (Asiakirjan SCT/5/3 20 kohta.)

Todisteet kyseessä olevien alkuperänimitysten tunnettuudesta Ranskan alueella erilaisten tavaroiden yhteydessä

199 Ensimmäiseksi on todettava, kuten edellä 188 kohdassa on todettu, että Lissabonin sopimuksen perusteella annettua suojaa sovelletaan silloin, kun kyseessä olevat tavarat ovat samoja tai samankaltaisia.

200 Toiseksi on todettava, että asiassa T-57/04 kyseessä olevat eli haetun kuviomerkin kattamat tavarat – jotka kuuluvat luokkiin 16, 21, 25, 30, luokkaan 32 kuuluvat tavarat ovat kohteena asiassa T-71/04 – ja niiden alkuperänimitysten kattamat tavarat, joihin Budvar vetoaa asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdan kannalta – jotka kuuluvat luokkaan 32 – ovat erilaisia. Kukaan oikeusriidan asianosaisista ei kyseenalaista tätä tosiseikkaa, jonka valituslautakunta on lisäksi todennut.

201 Kolmanneksi maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin säännösten, jotka on esitetty uudestaan kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännessä momentissa, sellaisina kuin Ranskan tuomioistuimet soveltavat niitä Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröityjen alkuperänimitysten suojaan, mukaan maantieteellistä nimeä, joka muodostaa alkuperänimityksen, tai mitään muuta mainintaa, joka luo mielikuvan siitä, ei voida käyttää mitään muuta tavaraa tai palvelua varten, jos tämä käyttö voi merkitä alkuperänimityksen yleisen tunnettuuden väärinkäyttöä tai heikentää sitä. Kuten edellä 196 kohdassa on todettu, tällä säännöksellä mahdollistetaan se, että Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröidyt alkuperänimitykset voivat saada laajempaa suojaa kuin mainitussa sopimuksessa on määrätty.

202 Neljänneksi tässä yhteydessä alueperiaatteen mukaisesti alkuperänimitysten suojaan sovelletaan sen maan, jossa suojaa pyydetään, oikeutta (asia C-3/91, Exportur, tuomio 10.11.1992, Kok. 1992, s. I-5529, Kok. Ep. XIII, s. I-161, 12 kohta). Tämä suoja määritetään siis tämän maan oikeuden mukaisesti ottaen huomioon siellä vallitsevat tosiseikat.

203 Viidenneksi on todettava, että alkuperänimitysten tunnettuus riippuu mielikuvasta, joka kuluttajilla on niistä. Tämä mielikuva puolestaan riippuu tavaran erityisistä ominaisuuksista ja yleisemmin laadusta. Laatu on loppujen lopuksi tavaran tunnettuuden perusta, ja tämä tunnettuus voi olla suurempi tai pienempi.

204 Näistä seikoista seuraa, että valituslautakunta ei ole tehnyt virhettä katsoessaan, että Budvarin olisi pitänyt esittää todisteet siitä, että kyseessä olevat alkuperänimitykset olivat tunnettuja Ranskan alueella. Näiden todisteiden olisi erityisesti pitänyt mahdollistaa sen määrittäminen, millainen mielikuva ranskalaisilla kuluttajilla oli kyseessä olevista alkuperänimityksistä.

205 Valituslautakunta on todennut, että Budvar ei ole toimittanut todisteita tällaisesta tunnettuudesta Ranskan alueella. Budvar ei ole kyseenalaistanut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, erityisesti kannekirjelmässään, valituslautakunnan tosiseikkoihin liittyvää arviointia tämän seikan osalta. Budvar väittää tosiasiassa, että kyseisten alkuperänimitysten voidaan olettaa olevan yleisesti tunnettuja Ranskan oikeuden säännösten tai Lissabonin sopimukseen perustuvien rekisteröintien perusteella.

206 On todettava, että Budvarin esittämiä tunnettuusolettamia ei voida pitää objektiivisina seikkoina, joiden perusteella olisi mahdollista ymmärtää konkreettisesti kyseessä olevien tavaramerkkien tunnettuus Ranskan alueella tai tarvittaessa mitata, missä laajuudessa ne ovat tunnettuja.

207 Tältä osin on korostettava, että cour d'appel de Paris on edellä 106 kohdassa mainitussa asiassa Habana täsmentänyt, että "oikeudelle esitetyillä asiakirjoilla (mm. otteella kirjasta La grande histoire du cigare ja eri lehtileikkeillä) osoitetaan kiistattomasti ja seikkaperäisesti, että Kuubasta peräisin oleva havanna-sikari on poikkeuksellisen tunnettu, ja sitä pidetään yleisesti yhtenä maailman parhaista". Tästä seuraa, että tarkastaessaan esillä olleessa asiassa, että kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännessä momentissa asetetut edellytykset, joilla esitettiin uudestaan maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin säännökset, täyttyivät, cour d'appel de Paris nojautui objektiivisiin seikkoihin, eikä olettanut mainitussa asiassa kyseessä olevien alkuperänimitysten olleen yleisesti tunnettuja. Näiden objektiivisten seikkojen perusteella sen oli mahdollista todeta, että kyseessä olleen alkuperänimityksen

tunnettuus oli "poikkeuksellinen" ja katsoa lisäksi, että näin ajatuksia herättävän ja "hienon" nimityksen yleisen tunnettuuden väärinkäyttö saattoi aiheuttaa vaaran nimityksen heikentymisestä etenkin Ranskassa.

208 Erityisesti niiden Ranskan oikeuden säännösten osalta, joihin Budvar on vedonnut, on todettava, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n toisella momentilla ei mahdollisteta minkäänlaisen kyseessä olevien alkuperänimitysten yleisen tunnettuuden olettamista Ranskan alueella. Tässä säännöksessä säädetään seuraavaa: "Jäljempänä säädetyin edellytyksin [jalostamattomat tai jalostetut maatalous- tai elintarviketuotteet] voivat saada suojatun alkuperänimityksen, jos ne vastaavat kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-1 §:n säännöksiä, niillä on asianmukaisesti osoitettu tunnettuus ja niihin sovelletaan lupamenettelyä." Kuten valituslautakunta perustellusti toteaa, tätä säännöstä ei sovelleta Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröityihin alkuperänimityksiin, vaan se koskee "suojatun alkuperänimityksen" hankkimismenettelyä Ranskassa. Mikään Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröityjen alkuperänimitysten yleistä tunnettuutta Ranskan alueella koskeva olettama ei näin ollen voi perustua tähän säännökseen.

209 Tätä päätelmää ei voi kumota sillä seikalla, että Ranskan tuomioistuimet soveltavat lisäksi kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännen momentin säännöksiä, joissa esitetään uudestaan maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin säännökset, antaakseen Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröidyille alkuperänimityksille laajan suojan silloin, kun kyseessä olevat tavarat ovat erilaisia. On näet erotettava toisistaan alkuperänimityksen tunnustamisen edellytykset ja niiden Ranskan oikeuden mukaisen suojan edellytykset. Näin ollen, vaikka Ranskan tuomioistuimet myöntävät Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröidyille alkuperänimityksille laajemman suojan kuin mainitussa sopimuksessa on määrätty muun muassa maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin säännösten, jotka esitetään uudelleen kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännessä momentissa, nojalla, tämä ei merkitse sitä, että näiden alkuperänimitysten hyväksi sovellettaisiin tunnettuusolettamaa Ranskassa rekisteröityihin suojattuihin alkuperänimityksiin sovellettavan tunnustamismenettelyn perusteella. On lisäksi korostettava, että tällainen maaseutuoikeutta sääntelevän

lakikoonnelman L. 641-2 §:n toiseen momenttiin perustuva tunnettuusolettama ei ilmene tuomioistuimelle esitetyistä asiakirjoista eikä erityisesti edellä 106 kohdassa mainitusta cour d'appel de Paris'n tuomiosta asiassa Habana.

210 Myöskään Lissabonin sopimuksen määräykset eivät mahdollista sitä, että alkuperänimitysten, joihin Budvar on vedonnut, oletettaisiin olevan yleisesti tunnettuja Ranskan alueella. On aluksi huomautettava, kuten edellä 188 kohdassa on todettu, että mainitulla sopimuksella annettu suoja ei koske tilanteita, joissa, kuten esillä olevassa asiassa, kyseessä olevat tavarat ovat erilaisia. Näin ollen Lissabonin sopimuksella ei voi olla vaikutusta todisteisiin, jotka koskevat kyseessä olevien alkuperänimitysten yleistä tunnettuutta Ranskan alueella erilaisten tavaroiden yhteydessä. Näin ollen tosiseikkojen kannalta on todettava, että vaikka Lissabonin sopimuksen 2 artiklassa määrätään, että "alkuperämaa on maa, jonka nimi muodostaa alkuperänimityksen, joka antaa tavaralle sen tunnettuuden, tai jossa sijaitsee seutu tai paikkakunta, jonka nimi muodostaa alkuperänimityksen, joka antaa tavaralle sen tunnettuuden", tästä määräyksestä ei voida päätellä, että Lissabonin sopimuksen perusteella rekisteröidyt alkuperänimitykset ovat tunnettuja jokaisen mainitun sopimuksen sopijapuolen alueella.

211 Kaikista näistä seikoista seuraa, että valituslautakunta ei ole tehnyt virhettä katsoessaan, että Budvar ei ollut esittänyt todisteita siitä, että alkuperänimitykset olivat tunnettuja Ranskassa, ja että näin ollen yksi maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännellä momentilla, joka on esitetty uudestaan kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännessä momentissa, myönnetyn suojan osatekijöistä puuttui esillä olevassa asiassa.

212 Kaiken lisäksi on todettava, että valituslautakunta ei ole pelkästään todennut, että Budvar ei ollut esittänyt todisteita siitä, että alkuperänimitykset olivat tunnettuja Ranskan alueella, vaan se on lisännyt, että Budvar ei lisäksi ole kyennyt "osoittamaan, kuinka alkuperänimitysten tunnettuutta, jos sellainen oli, voitiin väärinkäyttää tai heikentää, jos [Anheuser-Buschille] annetaan lupa käyttää

kuviomerkkiä, joka sisältää ilmaisun 'Budweiser', luokkiin 16, 21, 25 ja 30 kuuluvia hakemuksessa mainittuja tavaroita varten" (riidanalaisen päätöksen 53 kohta).

213 On korostettava, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännessä momentissa, joka on esitetty uudestaan kuluttajaoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 115-5 §:n neljännessä momentissa, täsmennetään, että maantieteellistä nimeä, joka muodostaa alkuperänimityksen, tai mitään muuta mainintaa, joka luo mielikuvan siitä, ei voida käyttää mitään samankaltaista tavaraa varten eikä "mitään muuta tavaraa tai palvelua varten", jos "tämä käyttö" voi merkitä alkuperänimityksen yleisen tunnettuuden väärinkäyttöä tai heikentämistä. Maantieteellisen nimen, joka muodostaa alkuperänimityksen, käytön tiettyä "tavaraa" tai "palvelua" varten on siis voitava merkitä alkuperänimityksen yleisen tunnettuuden väärinkäyttöä tai heikentämistä. Tämä tavara tai tämä palvelu on siis välttämättä huomioitava arvioitaessa alkuperänimityksen yleisen tunnettuuden väärinkäyttämisen tai heikentämisen vaaraa.

214 Tämä tulkinta vahvistetaan Ranskan oikeuskäytännössä, muun muassa cour d'appel de Paris'n asiassa Habana antamassa tuomiossa (edellä 106 kohta).

215 Cour d'appel de Paris on todennut mainitussa tuomiossa seuraavaa:

"Aramis-yhtiö on laskenut markkinoille ja jaellut miesten hajuvettä käyttäen nimitystä 'havana' – –; pullon muoto – – synnyttää mielikuvan palavasta sikarista, koska sen muoto on pitkulainen ja sen kärjessä on harmaa metallikorkki – –

Ei ole kiistetty, että tähän uuden hajuveden lanseeraukseen liittyy merkittävä taloudellinen riski, ja tämän riskin pienentämiseksi on houkuteltava yleisöä, joka ei tunne sen tuoksua, synnyttämällä yleisön keskuudessa erityisen houkutteleva mielikuva ajatuksia herättävällä vaikutuksella, jonka se voi synnyttää – –

Ilmaisun 'havana' – – valinta miesten ylellisyyshajuveden myynnin edistämiseksi ei ole mitenkään sattumanvarainen vaan ilmentää yhtiön lujaa tahtoa käyttää havannasikarilla olevan erityisen voimakkaan ajatuksia herättävän vaikutuksen vuoksi havannasikariin liittyvää ja savukiehkuroista ilmenevää ylellistä, aistillista ja hyvään makuun liittyvää mielikuvaa – –"

216 Tästä seuraa, että cour d'appel de Paris on tukeutunut suurelta osin tavaraan, jota maantieteellisen nimen, joka muodostaa kyseessä olevan alkuperänimityksen, käyttö koskee, päätellessään, että tämän nimityksen yleistä tunnettuutta voidaan väärinkäyttää tai heikentää.

217 Ranskan tuomioistuimet ovat lisäksi noudattaneet tätä lähestymistapaa ranskalaisten suojattujen alkuperänimitysten suojan yhteydessä. Siten cour d'appel de Paris on 15.12.1993 antamassaan tuomiossa, joka liittyy suojatun alkuperänimityksen Champagne suojaan ja jonka Budvar on myös toimittanut SMHV:n elimiin, täsmentänyt, että "ottamalla käyttöön nimen Champagne uuden ylellisyyshajuveden lanseerausta varten, valitsemalla ulkoasun, joka muistuttaa tätä viiniä sisältävien pullojen tyypillisen korkin muotoa ja käyttämällä myynninedistämisessä mielikuvia makuaistimuksista, ilosta ja juhlasta, joita samppanja herättää, valittajat ovat halunneet luoda houkuttelevan vaikutuksen, jolla lainataan riidanalaisen nimityksen ylellisyyttä".

218 Esillä olevassa asiassa on todettava, että Budvar ei ole esittänyt SMHV:n elimissä eikä varsinkaan valituslautakunnassa seikkoja, joilla pyritään osoittamaan, että kyseessä

olevan maantieteellisen nimityksen käyttö erityisesti niitä tavaroita varten, joita varten kuviomerkkiä haetaan ja jotka on esitetty luokissa 16, 21, 25 ja 30, voisi merkitä kyseessä olevien alkuperänimitysten yleisen tunnettuuden – olettaen, että se on näytetty toteen Ranskan alueella – väärinkäyttöä tai heikentämistä. On lisättävä, että koska kyse on pelkästään arvailuun perustuvasta kysymyksestä, Budvarin asiana oli täsmentää riittävästi vaatimustaan, jotta SMHV olisi voinut antaa ratkaisun kaikista sen vaatimuksista.

219 Kaikista edellä esitetyistä syistä Budvarin esittämän yhden ainoan kanneperusteen toinen osa on hylättävä.

220 Näin ollen Anheuser-Buschin esittämistä lisäperusteluista ei ole tarpeen lausua ja Budvarin kanne on hylättävä kokonaisuudessaan. Siltä osin kuin Anheuser-Buschin esittämät lisäperustelut on ymmärrettävä työjärjestyksen 134 artiklan 2 kohtaan perustuvaksi itsenäiseksi kanneperusteeksi, on lisäksi todettava, että tämä kanneperuste ei sovellu yhteen väliintulijan omien vaatimusten kanssa, ja se on näin ollen hylättävä (ks. vastaavasti asia T-278/04, Pardo v. SMHV – Quimi Romar (YUKI), tuomio 16.11.2006, (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa, Kok. 2006, s. II-90*, 44 ja 45 kohta)). Anheuser-Buschin lisäperusteluilla näet pyritään riitauttamaan ennen kaikkea tiettyjä tosiseikkoihin liittyviä ja oikeudellisia näkökohtia, jotka valituslautakunta on vahvistanut. Anheuser-Busch ei ole kuitenkaan vaatinut riidanalaisen päätöksen kumoamista tai muuttamista työjärjestyksen 134 artiklan 3 kohdan nojalla.

II *Asia T-71/04*

221 Anheuser-Busch ilmoitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle kirjaamoon 8.5.2007 osoitetulla kirjeellä, että se oli peruuttanut yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä koskevan hakemuksensa luokkaan 32 kuuluvien tavaroiden osalta. Anheuser-Busch esitti jäljennöksen SMHV:hen 8.5.2007 toimitetusta rekisteröintihakemuksen peruuttamista koskevasta asiakirjasta.

222 Sikäli kuin kanteen kohteena asiassa T-71/04 on nimenomaan haetun tavaramerkin rekisteröiminen luokkaan 32 kuuluvia tavaroita varten, Anheuser-Busch katsoo, ettei ole enää syytä jatkaa oikeudenkäyntiä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

223 Anheuser-Busch jättää oikeudenkäyntikuluja koskevan kysymyksen asianmukaisen ratkaisun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen harkittavaksi.

224 Sen jälkeen, kun suullinen käsittely aloitettiin uudestaan 14.5.2007 annetun määräyksen perusteella, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kehotti SMHV:tä ja Budvaria esittämään huomautuksensa Anheuser-Buschin lausunnon antamisen raukeamista koskevasta hakemuksesta, minkä nämä tahot tekivät annetussa määräajassa.

225 SMHV vahvisti 16.5.2007 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon osoitetulla kirjeellä, että yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä koskeva hakemus luokkaan 32 kuuluvien tavaroiden osalta oli peruutettu ja totesi, että lausunnon antaminen raukesi asiassa T-71/04. SMHV vaati, ettei sitä velvoiteta korvaamaan oikeudenkäyntikuluja.

226 Budvar totesi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 22.5.2007 osoitetulla kirjeellä, että se oli saanut tiedon yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä koskevan hakemuksen peruuttamisesta luokkaan 32 kuuluvien tavaroiden osalta, ja pyysi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antaisi ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.

227 Suullinen käsittely päätettiin uudestaan 24.5.2007.

228 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan mukaisesti esillä olevassa asiassa riittää, että todetaan, että kun otetaan huomioon, että rekisteröintihakemus on peruutettu luokkaan 32 kuuluvien tavaroiden osalta, kanne on jäänyt asiassa T-71/04 vaille kohdetta. Näin ollen lausunnon antaminen raukeaa.

Oikeudenkäyntikulut

I *Asia T-57/04*

229 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

230 Koska Budvar on hävinnyt asiassa T-57/04, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut SMHV:n ja Anheuser-Buschin vaatimusten mukaisesti.

II *Asia T-71/04*

231 Työjärjestyksen 87 artiklan 6 kohdassa määrätään, että jos lausunnon antaminen asiassa raukeaa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määrää oikeudenkäyntikuluista harkintansa mukaan.

232 Esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että olosuhteiden perusteella Anheuser-Busch on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (laajennettu viides jaosto)

on ratkaissut asiat seuraavasti:

1) Asiassa T-57/04

– kanne hylätään

– Budějovický Budvar, národní podnik velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

2) Asiassa T-71/04

– lausunnon antaminen kanteesta raukeaa

– Anheuser-Busch, Inc. velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Vilaras Martins Ribeiro Dehousse

Šváby Jürimäe

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä kesäkuuta 2007.

E. Coulon M. Vilaras

kirjaaja jaoston puheenjohtaja

Sisällys

Asiaa koskevat oikeussäännöt ... II - 1835

I Kansainvälinen oikeus ... II - 1835

II Yhteisön oikeus ... II - 1838

III Kansallinen oikeus ... II - 1842

Asian tausta ... II - 1845

I Anheuser-Buschin jättämä yhteisön tavaramerkkiä koskeva hakemus ... II - 1845

II Yhteisön tavaramerkkiä koskevaa hakemusta vastaan tehty väite ... II - 1847

III Väiteosaston päätös ... II - 1850

IV SMHV:n toisen valituslautakunnan päätös ... II - 1851

Asianosaisten vaatimukset ... II - 1854

I Asia T-57/04 ... II - 1854

II Asia T-71/04 ... II - 1855

Oikeudellinen arviointi ... II - 1856

I Asia T-57/04 ... II - 1856

A Budvarin toisen vaatimuskohdan tutkittavaksi ottaminen ... II - 1856

B Pääasia ... II - 1857

1. Ensimmäinen osa, joka koskee sitä, että maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljäs momentti ei sovellu asiaan ... II - 1859

a) Asianosaisten lausumat ... II - 1859

Budvarin lausumat ... II - 1859

SMHV:n lausumat ... II - 1862

Anheuser-Buschin lausumat ... II - 1866

b) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ... II - 1869

2. Toinen osa, joka on toissijainen ja liittyy maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännen momentin väärään soveltamiseen ..... II - 1877

a) Asianosaisten lausumat ..... II - 1877

Budvarin lausumat ..... II - 1877

SMHV:n lausumat ..... II - 1882

– Tarve todistaa alkuperänimityksen tunnettuus ..... II - 1882

– Alkuperänimityksen tunnettuuden väärinkäyttö tai heikentäminen ..... II - 1887

Anheuser-Buschin lausumat ..... II - 1889

b) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 1892

Maaseutuoikeutta sääntelevän lakikoonnelman L. 641-2 §:n neljännessä momentissa asetettujen edellytysten yhdenmukaisuus Lissabonin sopimuksen määräysten kanssa erilaisten tavaroiden osalta . II - 1894

Todisteet kyseessä olevien alkuperänimitysten tunnettuudesta Ranskan alueella erilaisten tavaroiden yhteydessä ..... II - 1898

II Asia T-71/04 ..... II - 1905

Oikeudenkäyntikulut ..... II - 1907

I Asia T-57/04 ..... II - 1907

II Asia T-71/04 ..... II - 1907